

ଅଗାଧୁ ଅଜ୍ଞାନ

ହେମନ୍ତ ମହାପାତ୍ର

ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ

ନାଟ୍ୟକାର
ହେମେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର

ସୁବର୍ଣ୍ଣଶ୍ରୀ ପ୍ରକାଶନୀ
ବାଲେଶ୍ୱର

ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ

ନାଟ୍ୟକାର

ହେମେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର

ସୁନହଟ, ବାଲେଶ୍ୱର

ଦୂରଭାଷ : ୯୮୬୧୩୫୦୯୫୧

ପ୍ରକାଶକ : କାଳୀପଦ ପଣ୍ଡା, ସୁବର୍ଣ୍ଣଶ୍ରୀ ପ୍ରକାଶିନୀ

ନେଲିଆବାଗ, ଶ୍ରୀକଣ୍ଠପୁର, ବାଲେଶ୍ୱର, ମୋ: ୯୪୩୭୦୮୯୨୪୧

ଶ୍ରଦ୍ଧସ୍ୱତ୍ୱ : ଶ୍ରୀମତୀ ସୁଷମା ମହାପାତ୍ର

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ: ୨୦୧୮, ମୂଲ୍ୟ : ଟ.୫୫/-

ASHANTA ARJUNA

by : Hemendra Mohapatra

Sunhat, Balasore

Ph.: 9861350951

Publisher : Kalipada Panda, SUBARNASHREE PRAKASHINI

Neiliabag, Shrikanthapur, Balasore, Mob : 9437089241

Copy right : Smt. Susama Mohapatra

First Edition : 2018, Price : Rs. 55 /-

ଉତ୍ସର୍ଗ

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କରଙ୍କ କରମଳରେ -

ପୂଜାସ୍ବଦ ସାର

ଅର୍ଜୁନ, ଏଇଥିପାଇଁ ଅର୍ଜୁନ ପଦବାଚ୍ୟ ହୋଇପାରିଥିଲେ ଯେ, ସେ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରି ଗୁରୁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରି ସଖା ଓ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ପରି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ପାଇପାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଅର୍ଜୁନ ନା ପାଉଛି ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରି ଗୁରୁ ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରି ବନ୍ଧୁ ନା କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ପରି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର । ଯାହାପାଇଁ ତା’ ଜୀବନ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଓ ଅଶାନ୍ତ... ।

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋ ଜୀବନରେ ଏମିତି ଜଣେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇଥିଲି, ଯିଏକି ମୋ ଜାନଧରି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଥିବା ମୋ ଜୀବନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଚାଣିଆଣି ଏକ ସତ୍‌ମାର୍ଗରେ ଛାଡ଼ିଥିଲେ । ଯାହାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ଆଜି ଯାହାବି ହେଉଛି ସେହି ପରମ ପୂଜନୀୟ ମୋ ଗୁରୁ ପ୍ରିୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାର(ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କର)ଙ୍କୁ ଏଇ ‘ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ’ ପୁସ୍ତକଟି ଉତ୍ସର୍ଗ କରୁଛି । ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଭୂମିଷ୍ଠ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ଆଶିଷ ଭିକ୍ଷୁ

- ହେମେନ୍ଦ୍ର

ଯତ୍ ସାମାନ୍ୟ

‘ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ’ ଏଠାରେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀର ଏକ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାଟକର ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି । ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ସକଳ ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ଓ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ପାଇପାରି ନଥାନ୍ତେ ତା’ହେଲେ ଅର୍ଜୁନ କ’ଣ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇପାରି ଥାଆନ୍ତେ ? କେବେ ନୁହେଁ, ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା ପରେ ଯଦି ବ୍ୟବହାରିକ ସୁଯୋଗ ନ ମିଳେ ସେ ବିଦ୍ୟା ସକାରାତ୍ମକ ଦିଗକୁ ଯିବାର ସୁଯୋଗ ନ ପାଇ ନକାରାତ୍ମକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରେ । ସାମାଜିକ ଗଠନାତ୍ମକ ପରିପାଟୀକୁ ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ତୁରନ୍ତ କରିଦିଏ ଜ୍ଞାନର ଉତ୍ସ ଅଜ୍ଞାନର ଉଦ୍‌ଗୀରଣ କରି, ଶୀତଳ ଜଳ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅଗ୍ନିବୃଷ୍ଟି କରେ ଠିକ୍ ଆଜିର ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀ ପରି । ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା ପରେ ପ୍ରୟୋଗର ସୁଯୋଗ ନ ପାଇ ସେ ବିଦ୍ୟାର ଅପପ୍ରୟୋଗ କରି ମଣିଷସମାଜର ଅଭୂତପୂର୍ବ କ୍ଷତିସାଧନ କରୁଛି ।

ଏମିତି ଏକ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଉପରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଛି ନାଟକ ‘ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ’ । ଆଜିର ଅର୍ଜୁନ ଅଶାନ୍ତ, ଉଦ୍‌ବ୍ରାନ୍ତ, ତା’ର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷାକୁ ନେଇ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛି ସାମାଜିକ ସ୍ୱପ୍ନ ପରଂପରାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାରେ, ହତ୍ୟା ତା’ର ବୃତ୍ତି, ତା’ର ଯୁକ୍ତି ହେଲା - ମଣିଷ ଯଦି କୁକୁଡ଼ା ମାରି ପେଟ ପୋଷିପାରେ, ମଣିଷ ମାରି ପେଟ ପୋଷିବାରେ ଅସୁବିଧା କେଉଁଠି ? ବାସ୍ ତା’ ମତରେ ନରହତ୍ୟା ଏକ ସୁନ୍ଦର ବେପାର, ମାସକୁ ଯୋଡ଼େ ତିନିଟା କେଶ୍ ମିଳିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ । କେଶର

ବି ଅଭାବ ନାହିଁ, ଆଜିକାଲି ହୃଦୟହୀନ ନୃଶଂସ ମଣିଷର ବି ଅଭାବ
 ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନକୁ ଅସ୍ତ୍ର କରିବାରେ ଅର୍ଥର ବି ଅଭାବ ନାହିଁ ।
 ଅର୍ଜୁନର ହତ୍ୟା ବେଶ୍ ଋଳେ, ଏମିତି ଗୁଳି ଫୁଟୁଫୁଟୁ ତା'ର ପିତ୍ରଲ
 ସାମନାକୁ ଆସନ୍ତି ତା'ର ଶିକ୍ଷାଦାତା ଗୁରୁ, ତା'ପରେ... ଅର୍ଜୁନର
 ଅଶାନ୍ତ ହେବାର କାହାଣୀପେଡ଼ି ଖୋଲିଯାଏ..., ସମାଜର ଚେତା
 ପଶେ କି ନାହିଁ ଅର୍ଜୁନର ଚେତା ଫେରେ ।

ଏମିତି ଏକ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକାତର ବିଷୟବସ୍ତୁରେ ଗଠିତ ନାଟକ
 ‘ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ’ ।

କଲ୍ଚରାଲ ଏକାଡ଼େମୀ ଲୋକନାଟକ ମହୋତ୍ସବରେ

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଯୋଜିତ ନାଟକ, ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରଚିତ ନାଟକ,
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ନାଟକ ଭାବେ ପୁରସ୍କୃତ ହୁଏ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଅଭିନେତା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଭାବେ ପୁରସ୍କୃତ ହୁଅନ୍ତି ପରମାନନ୍ଦ ସାହୁ ।
 ଏତଦ୍ଭିନ୍ନ ବାଲେଶ୍ଵର ଗାନ୍ଧିସ୍ମୃତି ଭବନରେ, ଫକୀରମୋହନ କଲେଜ
 ପୁରାତନ ଛାତ୍ରସଂସଦ ଉତ୍ସବରେ, ମନନ ଭୁବନେଶ୍ଵର
 ନାଟକୋତ୍ସବରେ, ଅନୁଗୋଳ ନାଟ୍ୟମ୍ ନାଟ୍ୟମେଳାରେ, ପଟ୍ଟାମୁଣ୍ଡାଇ
 ନାଟକୋତ୍ସବରେ ମଞ୍ଚସ୍ଥ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସିତ ହୁଏ ।

ଅକ୍ଷୟ ମହାନ୍ତି

ସ୍ରଷ୍ଟା, ବାଲେଶ୍ଵର ପ୍ରଯୋଜିତ
ଏକ ଭିନ୍ନଧର୍ମୀ ନାଟକ ‘ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ’

ଆଦ୍ୟ ରଜନୀର ଶିଳ୍ପୀବୃନ୍ଦ

ତ୍ରିଲୋଚନ ତ୍ରିପାଠୀ :	ଅନନ୍ତକୁମାର ଦାସ / ଶରତ ମହାନ୍ତି
ବିଭୂତି ସାର୍	ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ମହାନ୍ତି
ମହେଶ୍ଵର	ପରମାନନ୍ଦ ସାହୁ
ଅର୍ଜୁନ	ଅଜୟ ଆରାୟ୍ୟ / ଅଜିତ ପଣ୍ଡା / ବିଶ୍ଵଜିତ୍ ମହାପାତ୍ର
ସାବିତ୍ରୀ	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ମିଶ୍ର / ସରସ୍ଵତୀ ପଣ୍ଡା / ସୁମନା ପରିଡ଼ା
ସଂଗୀତ	ମନୋରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ନନ୍ଦକିଶୋର ଦାସ
ମଂଚ ଓ ରୂପ	ସତ୍ୟୋଷ କମିଳା
ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	ପରମାନନ୍ଦ ସାହୁ

ଆଦ୍ୟାଂଶ

ସମଗ୍ର ମଞ୍ଚଟି ଗୋଟିଏ ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିର ବେସରକାରୀ ସ୍କୁଲର ଆଦର୍ଶ
ଶିକ୍ଷକ ମହେଶ୍ୱର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଘରର ସାମ୍ନା କୋଠରୀ ସଂଲଗ୍ନ ଅଗଣା ।
ଯାହାର ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଘର ଭିତରକୁ ତ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରଟି ଘର ବାହାରକୁ
ଥାଏ । ଏହି ବାହାର ଦ୍ୱାରଟି ଦର୍ଶକକୁ ସାମ୍ନାକରି ରହିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ ।
ସାଧାରଣ ଆସବାବପତ୍ରରେ ଘରଟି ସଜ୍ଜିତ ।

ସମୟ କୌଣସି ଏକ ସକାଳ । ପରଦା ଅପସରି ଗଲାବେଳେକୁ
ଅଦୂର ମନ୍ଦିରକୁ ‘ତ୍ରୟମ୍ବକମ୍ ଯଯାମହେ.... ଶ୍ଳୋକ ଶୁଣାଯାଇଥାଏ ।
ଆଲୋକ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ମହେଶ୍ୱର ଜଣେ
୫୨ ବର୍ଷୀୟ ଶିକ୍ଷକ ବିଛଣାରୁ ଉଠି ପୋଷାକପତ୍ର ପିନ୍ଧି ଶିବଙ୍କ
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହାତ ଯୋଡ଼ନ୍ତି । ପ୍ରଣାମ ପରେ ଯେମିତି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ
ନାହିଁ କେବଳ ଦୁଃଖିତା ବ୍ୟତୀତ; ସେହିପରି ଭାବରେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ଛାଡ଼ି ବସିପଡ଼ନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଆରାମଚେୟାର ଉପରେ, କିଛିସମୟ
ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସାବିତ୍ରୀ ଲୁଗାକାନିରେ ଗୋଟେ ଗ୍ଲାସ୍ ଧରି ଆସନ୍ତି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଜି ଋ’ ପିଆ ହବନି କି ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ଋ’ ଦେଲେ ସିନା ପିଆ ହବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତର ସହେନି, ହାତରୁ ଗିଲାସ ଖସିପଡ଼େ, ଆଜି କାହିଁକି ତର ତର
ହଜନ ? ସମୟ ହୋଇନି କି ?

ମହେଶ୍ୱର : ସମୟ ? (ହାତଘଷା ଦେଖନ୍ତି) ନା, (ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ)

ସାବିତ୍ରୀ : ସମୟ ହୋଇନି ? କେତେଟା ବାଜିଲାଣି କୁହତ ? ଘଡ଼ି ଝଲିଛି
ନା ? ଆଠଟା ହେଲାଣି ପରା ।

ମହେଶ୍ୱର : ନଅଟା ବାଜୁ, ସ୍କୁଲ ତ ଦଶଟା ବେଳେ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ସ୍କୁଲ ଦଶଟା ବେଳେ ବୋଲି କିଏ ନ ଜାଣେ କି ? ଟିଉସନ୍ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଟିଉସନ୍ ? (ଅନ୍ୟାୟକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ)

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ, ଟିଉସନ୍ ଟାଇମ୍ କ'ଣ ହୋଇନି ? ଆଜି ଯିବନି ବୋଧେ ?

ମହେଶ୍ୱର : କେବଳ ଆଜି ନୁହେଁ, ଆଉ ଯିବିନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଉ ଯିବନି ? କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆଉଜଣେ ନୂଆ ମାଷର ଆସିଲେଣି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ନୂଆ ମାଷର... ? କାହିଁକି, ତମେ କ'ଣ ପଡ଼େଇ ପାରିଲନି ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ମୁଁ ତ ଆଜିକୁ ତିରିଶବର୍ଷ ଧରି ଯେମିତି ପଡ଼େଇ ଆସିଛି ସେମିତି
ପଡ଼ଉ ଥିଲି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପିଲାଙ୍କ Result ବାଲେ ଭଲ ହେଲାନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ସେମାନେ ଆଉ କିଛି କହିଲେନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଶେଷ ଟିଉସନ୍‌ଟା ବି ଛାଡ଼ିଗଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଏବେ ଆଉ କ'ଣ କରିବା ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୋତେ ଆଉ କ'ଣ କହୁଛ, ମୁଁ ବା ଆଉ କ'ଣ କରିପାରିବି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ନାହିଁ ତମେ ବୋଧହୁଏ...

ମହେଶ୍ୱର : ପଡ଼େଇ ପାରୁନି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ନା, ତା' ମାନେ.... ପିଲାଙ୍କ Result କାହିଁକି ଏମିତି ହଉଛି ?

ମହେଶ୍ୱର : ପିଲାଏ ପଢ଼ୁ ନାହାନ୍ତି ବା ଯଦିଓ ପଢ଼ିଲେ ଲେଖୁ ନାହାନ୍ତି । ଆଉ ନ ଲେଖିଲେ Result କେମିତି ଭଲହେବ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ହେଲେ ଅନ୍ୟ ସାର୍ବମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କର Result ତ ଏମିତି ହଉନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାବିତ୍ରୀ ଆଜିକାଲିକା ପାଠ ଯେମିତି ବଦଳି ଉଠିଛି ପରୀକ୍ଷା ବି ସେମିତି ବଦଳି ଉଠିଛି ଆଉ Result ବି ସେମିତି ବଦଳି ଉଠିଛି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଖାଲି ଯାହା ଆମେ ବଦଳି ପାରୁନୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆଜିକାଲି କେବଳ ପାଠପଢ଼ି ଦେଲେ Result ଭଲ ହେଉନି, Result ଭଲହେବା ପାଇଁ ଆହୁରି ଅନେକ ଅନେକ Formula ବାହାରିଲାଣି, ଯେଉଁ Formula use କରି ଅନ୍ୟ ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ଟିଉସନ୍, ଗୋଟେ ପକ୍ଷେ ଗୋଟେ ବଢ଼ି ଉଠିଛି ଆଉ use ନକରି ମୋର ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ଟିଉସନ୍ ଛାଡ଼ି ଉଠିଛି ।

ସାବିତ୍ରୀ : କି Formula ? ତମେ use କରୁନ, ତମେ କ'ଣ ଜାଣିନ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଜାଣିଲେ କ'ଣ ହବ ?

ସାବିତ୍ରୀ : କାହିଁକି ତମେ ବି use କରିବ, ତମ ପିଲାମାନେ ଭଲ ରେଜଲ୍ନୁ କରିବେ, ତମର ଟିଉସନ୍ ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ଏମିତି ଛାଡ଼ି ଯିବନି ବରଂ ବଢ଼ିଯିବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ମୁଁ ପାରିଲେ ତ ?

ସାବିତ୍ରୀ : କାହିଁକି, ତମର ଏମିତି କ'ଣ ହୋଇଛି କି ତମେ ପାରିବନି ? ସମସ୍ତେ ଯେତେବେଳେ ପାରୁଛନ୍ତି ତମେ ପାରିବନି କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ସାବିତ୍ରୀ ସତେଜଣ ବର୍ଷ ଧରି ସାଙ୍ଗରେ ଘର କଲ ସୁଖଦୁଃଖରେ ଭାଗ ବସେଇଲ ହେଲେ ମୋତେ ଗୋଟାପଣେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲାନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମାନେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଟିଉସନ୍ କଲି ବୋଲି ପରୀକ୍ଷା ଆଗରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ question ଯୋଗେଇ ଦେବି ? Answer କରେଇ ଦେବି ? ଖାତାରେ ନମ୍ବର ବଢ଼େଇ ଦେବି ? ତା' ପରେ ବି ମୋ ଟିଉସନ୍ ପିଲା ପରୀକ୍ଷାରେ ଭଲ result କଲେ ବୋଲି କହି ବାହାବା ନେବି ? ତମେ କୁହ ସାବିତ୍ରୀ ମୁଁ ଏ କାମ କେବେ କରିଛି ନା କରିପାରିବି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ମାନେ କ'ଣ... ପରୀକ୍ଷାରେ...ନା

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ସାବିତ୍ରୀ ନାହିଁ, ମୁଁ ଯଦିବା ଟିଉସନ୍ ପଢ଼ୁ ଥିଲି ମୋ ପିଲାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଖାତାରେ ନମ୍ବର ବଢ଼େଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : କିନ୍ତୁ ଏବେକା ବାପା ମାଆ ମାନେ ତ...

ମହେଶ୍ୱର : କେବଳ ବାପା ମାଆ କାହିଁକି ଆମ ସିଷ୍ଟମ୍, ଆମ ଶିକ୍ଷା, ଆମ ଶାସନ ସମସ୍ତେ କେବଳ ସଂଖ୍ୟାର ମାୟାରେ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ । କାରଣ ଏମାନେ ଅଜ୍ଞାନ, ଏମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଶେନି, ଖାତାରେ ନମ୍ବର ଦିଶେ । ଏଠି

ନୟରର ମାପକାଠିରେ ଜ୍ଞାନକୁ ମପାଯାଏ । ମୁଁ ତ ଜାଣୁ ଜାଣୁ
ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରିବିନି ମୁଁ ତ ଖାତାରେ ନୟର ଦେଖୁ ସବୁଷ୍ଟ
ହୋଇପାରିବିନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହେଲେ ଏଣେ ଯେ...

ମହେଶ୍ୱର : ଘରେ ତୁଲି ଜଳିବନି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ଦରମାଗଣ୍ଡାକ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ମିଳି ଯାଆନ୍ତା କି ଆମକୁ ଆଉ ଟିଉସନ୍
ପଛରେ ଗୋଡ଼େଇବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତାନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଦରମା ? ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲର ଅବସ୍ଥା ଏଇଆ ଦରମାଗଣ୍ଡାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ
ଖର୍ଚ୍ଚ ଆନ୍ଦୋଳନ, ଧର୍ମଘଟ, ଅନଶନ କରି କରି ବାବନ ବର୍ଷ
ହୋଇଗଲା । ଆଉ ଆଠବର୍ଷ ପରେ ରିଟାୟାରମେଣ୍ଟ ତା' ପରେ
ଲଢ଼େଇ ଖଲିବ ପେନ୍‌ସନ୍ ପାଇଁ । (ହସି)

ସାବିତ୍ରୀ : ନ ହେଲେ ମୁଁ କ'ଣ କହୁଥିଲି କି...

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ଆଉ କହିବ ଅନ୍ୟକିଛି କାମଧରା ଦେଖ । ମୁଁ କ'ଣ ଚିନ୍ତା
କରୁନି, ହେଲେ ମଣିଷ ମାଷ୍ଟ୍ରେକ୍ଟିରି କଲାପରେ ଆଉ ମଣିଷ ଗତିରେ
ଥାଏନା ଗଧ ବନିଯାଏ ଗଧ । କେବଳ ବୋଝ ବୋହିବା ଛଡ଼ା
ଆଉସବୁ ଭୁଲିଯାଏ । ମୋ ଅବସ୍ଥା ଆଜି ଆସି ସେହି ଗଧ ପାଦତଳେ
ପଡ଼ିଗଲାଣି । ମୋ ଦ୍ୱାରା ଆଉ ଖଡ଼ା ବି ସିଝିବନି -(ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ)

ସାବିତ୍ରୀ : ନାହିଁ, ସେମିତି କାହିଁକି କହୁଛ, ସମୟ ହୁଏତ ଏବେ ଆମପାଇଁ
ଅନୁକୁଳ ନୁହେଁ, ନ ହେଲେ -

ମହେଶ୍ୱର : ଅନୁକୁଳ ସମୟର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପ୍ରତିକୂଳ ସ୍ରୋତରେ ନୌକା
ବାହିବାହି ଜୀବନର ଦୁଇ ତୃତୀୟାଂଶ ସମୟତ ଯାତନା ତାଡ଼ନା
ଆଉ ସମ୍ଭାବନାର ଉର୍ତ୍ତରା ଭିତରେ ହଜେଇ ଦେଲା, ତଥାପି ସ୍ୱପ୍ନଦେଖା
ଛାଡ଼ିଲାନି ?

ସାବିତ୍ରୀ : କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ଜୀବନକୁ ଜୀବିତ କରି ରଖୁପାରେ । ସ୍ୱପ୍ନହୀନ ଜୀବନ ତ ଜଡ଼ବତ୍, ନିଷ୍ପ୍ରାଣ, ନିଷ୍ପ୍ରିୟ, ନିଷ୍ପେଜ । ତେଣୁ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା କ'ଣ ମନା ।

ମହେଶ୍ୱର : ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ? ବାଃ ସାବିତ୍ରୀ ବାଃ । ଜୀବନସାରା ବିନା ଦରମା ଅଥା ଦରମାରେ ପାଠପଢ଼େଇ ପଢ଼େଇ ଗଧ ବନିଯିବା ପରେ ତମେ ମୋତେ ବେଶ୍ ପାଠପଢ଼େଇ ଦେଲ । ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବି ।

ସାବିତ୍ରୀ : କାହିଁକି ନ ହେବ ? ତମେ ତ ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ, ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ପରେ ତମେ କ'ଣ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ହେବନି ? ସେ ଯୋଗ୍ୟତା କ'ଣ ତମର ନାହିଁ ?

ମହେଶ୍ୱର : କେବଳ ଯୋଗ୍ୟତାରେ ପଦପଦବି ମିଳି ଯାଏନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ସ୍ୱପ୍ନ ତ ଦେଖୁଛୁଏ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଅବାସ୍ତବ ସ୍ୱପ୍ନ । ଝାଡ଼େଶ୍ୱର ହାତସ୍ଥୁଲର ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ତ୍ରିଲୋଚନ ତ୍ରିପାଠୀ, ତା' ପରେ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର...(ଭାବି ଭାବି ଅଟକି ଯାଆନ୍ତି)
(ଏହି ସମୟରେ ବାହାରୁ ବିଭୂତି ବାବୁ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲେ)

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର, ହେ ମହାନ୍ତି ସାର, ସାର ଘରେ ଅଛନ୍ତି ନା ?

ସାବିତ୍ରୀ : ଏଇ କିଏ ଡାକିଲେଣି ।

ମହେଶ୍ୱର : କିଏ ଆଉ ଡାକିବ । ସେହି ବିଭୂତି ବାବୁ ହୋଇଥିବେ ।(ଉଠି ଯାଆନ୍ତି)

ବିଭୂତି : ସାର ଅଛନ୍ତି କି ନା ?

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ କିହେ ବିଭୂତି ବାବୁ । ଆପଣ କୋଉ ପର ଅପର ଯେ ଦାଣ୍ଡଟାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଡାକ ଛାଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଆସନ୍ତୁ ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ ସିଧା ପଣି ଆସିଥାନ୍ତି, ଭାବିଲି ସକାଳବେଳା ସାର
ହୁଏତ ଚିତ୍ତସନ୍ ଯାଇଥିବେ । କ'ଣ ସାର ଆଜି ଚିତ୍ତସନ୍ ଯାଇ
ନାହାନ୍ତି କି ?

ମହେଶ୍ୱର : ନା ।

ବିଭୂତି : ଚିତ୍ତସନ୍ ବି କ'ଣ ଆଉ କରିବେ, ଇଏ ଯୋଉ କେତେଟା ଦରପାଠୁଆ
କଲେଜଟୋକା ଉତୁରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଜାଳାରେ ଆଉ ଚିତ୍ତସନ୍ ବି
କରିଛନ୍ତି - ଚିତ୍ତସନ୍ ମାର୍କେଟକୁ ଏକଦମ୍ ଥଣ୍ଡା କରିଦେଲେଣି ।
ଶହେ ଦୁଇଶହ ନେଇ ପିଣ୍ଡାରେ ବସି ପଡୁଛନ୍ତି ହେ । ଛାଡ଼ନ୍ତୁ, କଥା
କ'ଣ କି ଆମ ହେମା ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେମା ? ହେମା କ'ଣ, କିଏ ?

ବିଭୂତି : ଓହୋ ! ବୁଝିଲେନା ମହାନ୍ତି ସାର ସବୁକଥାକୁ ସରଳାର୍ଥ ନ କଲେ
ଆପଣ ଛାଡ଼ିବେନି । ଇସାରାରେ କାଲି, ଘୁଂଗା ଗାଈଗୋରୁକୁ ବୁଝାଇ
ହେବ ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ତ ମୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବୁଝା ବି ବୁଝେଇ ପାରିବେନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ବୁଝିଗଲେ ମୁଁ କ'ଣ ପଚାରନ୍ତି ? ହେମା, ହେମାଟା କ'ଣ ନ
ବୁଝିଲେ ମୁଁ ଜାଣିବି କେମିତି ?

ବିଭୂତି : ହେମା, ହେମା ଅର୍ଥ ହେ...ମା...ମାନେ ହେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ମା' କଣ
କଣ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେ ବିନ୍ଦୁବିନ୍ଦୁ ମା' କଣ କଣ ।

ବିଭୂତି : ହେ ରେ ହେଡ଼ ମା ରେ ମାଷର ।

ମହେଶ୍ୱର : ଓ ଆଛା ଆଛା । ହେମା ଅର୍ଥ ହେଡ଼ମାଷର । ହେଲା ହେଡ଼ମାଷରକର
କ'ଣ ହେଲା ?

ବିଭୂତି : ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର, ତାଙ୍କର ପୁଣି କ'ଣ ହେବ ? ସେ ଯୋଉଭଳି ଲୋକ
ତାଙ୍କର କିଛି ହୋଇନି କି ହେବାର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ମହେଶ୍ୱର : କାହିଁକି ?

ବିଭୂତି : ଆପଣ କ'ଣ କିଛି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ସ୍କୁଲ ଜମିର ଧାନଠୁଁ ପିଲାଙ୍କ ଫିସ୍
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ଦରମାଠୁ କମିଟିର ଋୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କଣ୍ଠିଜେନ୍ସି
ଠୁ ଡୋନେସନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁତକ ଗୋଟାପଣେ ଗିଳି ଯାଉଛି ।
ଏତେଖାଇ ହଜମ କରୁଛି କେମିତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆରେ ଭାଇ ସିଏ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ତାଙ୍କ ପେଟରେ ଲୁହା ହଜମ
ହୋଇଯିବ ସେଲାଗି ତୁମକୁ ଏତେ ଚିନ୍ତା କାହିଁକି ?

ବିଭୂତି : ଚିନ୍ତା ହବନି । ଏକୁଟିଆ ସବୁ ଖାଉଛି ଆମେ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ, ହେଲା,
ଆପଣ ତ ସିନିଅର ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଆପଣଙ୍କୁ ତ କେତେବେଳେ କେମିତି...
ଛାଡ଼, ଆଉ ଦି'ଟା ବର୍ଷ କେମିତି ଯାଉଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଦି'ଟା ବର୍ଷ ଗଲେ କ'ଣଟା ହୋଇଯିବ ।

ବିଭୂତି : ତ୍ରିଲୋଚନ ବାବୁ ରିଟାୟାର୍ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରେ ଆପଣ
Senior Assistant ଭାବରେ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହେବେ । ବାସ୍ ଆପଣ
ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହୋଇଗଲେନା... ଛାଡ଼ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ହେଲା ସେ ସମୟ ଆସୁ ତା'ପରେ ଚିନ୍ତା କରିବା । ଆପଣ
ଏମିତି ସକାଳୁ କ'ଣ କିଛି କାମ ଥିଲା ନା ଏମିତି ?

ବିଭୂତି : କ'ଣ କହିଲେ କାମ ଥିଲାନା, ସେମିତି ଗୁରୁତର କାମ ନ ପଡ଼ିଲେ
ବିଭୂତି ସାହୁ ଭଳିଆ ମାଷ୍ଟର ଚିତ୍ତସନ୍ ଛାଡ଼ି ଫେରେ ତିନି ଗୁପ୍
ଚିତ୍ତସନ୍ ଛାଡ଼ି ଆସିଥାନ୍ତା ।

ମହେଶ୍ୱର : ତିନି ଗୁପ୍ ଚିତ୍ତସନ୍ ?

ବିଭୂତି : ହଁ ତିନି ଗ୍ରାମରେ ହଉନି ଯେ ଏବେ ଏଇ ପହିଲାକୁ ୪ର୍ଥ ଗ୍ରାମ ଆରମ୍ଭ କରିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ୪ର୍ଥ ଗ୍ରାମ ? ଆଜ୍ଞା ବିଭୂତି ବାବୁ ଆପଣ ଏକସଂଗେ ଏଇ ତିନିଝରି ଗ୍ରାମ ଚିତ୍ରସନ କେମିତି କରୁଛନ୍ତି ?

ବିଭୂତି : ସେଟା ଗୋଟେ କଳା । ଯିଏ ସିଏ ପାରିବନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ପଡ଼େଇବା କଥା କହୁନି ଯେ,... ପିଲାଙ୍କ ପାଖରେ ତ ବସୁଥିବେ, ମେନେଜ୍ କରୁଛନ୍ତି କେମିତି ?

ବିଭୂତି : ହଁ ସେହି ମେନେଜ୍ କରିବାଟା ହେଉଛି ବାହାଦୁରୀ । ମୋ ଘରର Constructionଟା ସେମିତି, ମଝିରେ ଗୋଟେ moving chair ପକେଇ ବସିଥାଏ । ଝରି ଦିଗରେ ୪ଟା ଗ୍ରାମ । ବେଶ୍ ଖାଲି ହୋ ହୋ କରି moving chairରେ ମୁଭ୍ କରିବା କଥା ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆଉ ପାଠ ?

ବିଭୂତି : କହିଲି ପରା, ସେପାଇଁ କଳା ଦରକାର କଳା । ଯେଉଁ କଳାର ମୋ ପାଖରେ ଅଭାବ ନାହିଁ । ନ ହେଲେ ଏ ଯୋଉ ସରକାର, ଏ ଯୋଉ ଝକିରି ଆଉ ଇଏ ଯୋଉ ସମୟ ଏଥିରେ ପିଲା କୁଟୁମ୍ବ ନେଇ ଚଳି ହେଉଛି ନା ଚଳିହେବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ଦରମା ଆଶା ତ ମଉଳି ଯିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ବିଭୂତି : ମଉଳି ଯିବ । ହଉ ଏଥର ଦେଖନ୍ତୁ ଇଏ ଯୋଉ ଷ୍ଟାଇଜ୍ ଆରମ୍ଭ ହଉଛି ସରକାର ଯାକୁ ସାମ୍ବଳା କରୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଷ୍ଟାଇଜ୍ ହବ ନା କ'ଣ ?

ବିଭୂତି : ହବ ମାନେ, ଏକଦମ୍ ହୁଲସ୍ତୁଲ୍ । ବୁଲୁ Secretariate ଯାଏ ଯଦି ଦୋହଲି ନ ଯାଇଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସବୁଥର ଷ୍ଟାଇଲ୍ ଆରମ୍ଭଟା ଏମିତି ତୁମ୍ଭିତୋଫାନ ଭିତରେ ହୁଏ ।
ପୁଣି କ'ଣ ହୁଏ କେଜାଣି ହଠାତ୍ ସବୁ ତୁପ୍ତହୁଏ ହୋଇଯାଏ ।

ବିଭୂତି : ଏଥର ଆଉ ତୁପ୍ତହୁଏ ହେବାର ନାହିଁ, ପୂରା ଅଗ୍ନିସଂଯୋଗ ।
ଝରିଆଡ଼େ ନିଆଁ ଜଳିବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଃ ନିଆଁ ।

ବିଭୂତି : ଏଇତ ଆପଣମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେନି ।

ମହେଶ୍ୱର : କେତେ ଆଉ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା । ବିଶ୍ୱାସ କରିକରି ଥକିଗଲୁଣି retire
age ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲୁଣି ।

ବିଭୂତି : ଆମକୁ ଅନୁଦାନ ନ ମିଳିବାର ଇଏ ଆଉଗୋଟେ କାରଣ । ଆମ
ମାଷ୍ଟରମାନେ ନିଜେ ତ କିଛି କରିବେନି, କିଏ ଯଦି କିଛି କରିବସିଲା
ତା' ହେଲେ ଆପଣ ହସରେ ଉଡ଼େଇ ଦେବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : କିଏ ଆଉ କ'ଣଟା କରିପକେଇଲା ଯେ ଆମ ହସରେ ଉଡ଼ିଗଲା ।

ବିଭୂତି : ହଁ, ଖାସ୍ ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିଛି, ନ ହେଲେ
ଚିତ୍ରସନ୍ଦର୍ ଏ ଯୋଉ Pick period ସେଥିରେ ମୁଁ ଆସିଥାନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ? ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ?

ବିଭୂତି : ଆପଣ ତା' ହେଲେ କିଛି ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି ? ଶୁଣିବେ ବା କେମିତି ?
ଶୁଣେଇବ ବା କିଏ ? ଶୁଣେଇବା ଦାୟିତ୍ୱ ତ ମୋର । ଶୁଣନ୍ତୁ,
କାଲି ତ ଆପଣ recessରେ Short leave ନେଇ ପଳେଇ
ଆସିଲେ, ଆପଣ ଆସିଲା ପରେ ଗୋଟେ ଚିଠି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : କି ଚିଠି ?

ବିଭୂତି : ସଂଘ ଚିଠି ।

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ଲେଖା ଥିଲା ?

ବିଭୂତି : ଲେଖା କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ପୁରାପୁରି ଆହ୍ୱାନ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଓହୋ ସେ ଆହ୍ୱାନ ହଉ କି ଫାହ୍ୱାନ ହଉ କ'ଣ ଲେଖାଥିଲା କୁହନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ପ୍ରିୟ ସଂଗ୍ରାମୀ ସାଥୀଗଣ, ପ୍ରଥମେ ଆମର ସଂଗ୍ରାମୀ ଅଭିନନ୍ଦନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଓହୋ ସେ ଫର୍ମାଲିଟି ଛାଡ଼ିକି ମୂଳ କଥାଟା କ'ଣ କୁହନ୍ତୁ ।
ମୂଳକଥାଟା ଋଦ୍ରା ଥିବ କେତେ ଲେଖାଏଁ ?

ବିଭୂତି : ଓ ଏଇତ ଆପଣମାନଙ୍କର ଏଇ ହେୟଜ୍ଞାନ ସଂଘକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ କରିପକେଇଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସଂଘଟା ପ୍ରଥମରୁ କୋଉ ବଳବାନ ଥିଲା ଯେ ଆମ ହେୟଜ୍ଞାନରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଛି କୁହନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ଚିଠିରେ ଏଥର ସରକାରଙ୍କୁ ଚରମ ଚେତାବନୀ ଦିଆଯାଇଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏମିତି ଚେତାବନୀ ଶହେ କି ହଜାରେ ଥର ଦିଆ ସରିଲାଣି ।

ବିଭୂତି : ଏଥର କିନ୍ତୁ ଚରମ ଚେତାବନୀ ଏଇ Coming March ଭିତରେ ଅନୁଦାନ ନ ଦେଲେ ଆନ୍ଦୋଳନ ଜୋରଦାର ହବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସବୁ ମାର୍ଚ୍ଚମାସରେ ଏମିତି ଜୋରଦାର ଆନ୍ଦୋଳନ ହୋଇଥାଏ ।

ବିଭୂତି : ଏ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆଉ ଅନଶନ, ଧାରଣା, ସ୍ୱୋଗାନ୍ ଭିତରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ, ଏକଦମ୍ ଚରମ ପଦକ୍ଷେପ, ଆତ୍ମାହୁତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆତ୍ମାହୁତି ?

ବିଭୂତି : ହଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍କୁଲରୁ ଜଣେଲେଖାଏଁ ଶିକ୍ଷକ ବ୍ଲକ୍‌ଅଫିସ୍ ସାମ୍ନାରେ ଟିଣେ କିରୋସିନି ଓ ଗୋଟେ ଦିଆସିଲି ଧରି ପହଞ୍ଚିବେ ।

.....
ଅଶୀତ ଅର୍ଜୁନ * ୧୭

ମହେଶ୍ୱର : ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥଳରୁ ଜଣେ ଜଣେ... ତା' ହେଲେ ଆମ ସ୍ଥଳରୁ...

ବିଭୂତି : ହଁ, କେବଳ ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ହାଜର ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆମ ସ୍ଥଳରୁ କିଏ ଆମ୍ଭାହୁତି ଦେବ ?

ବିଭୂତି : ଆମ ସ୍ଥଳରେ ଆଉ ଅଛି କିଏ ? ଆପଣଙ୍କ ଭଳିଆ ଆଦର୍ଶ ଶିକ୍ଷକ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆମଭଳିଆ ମାଷ୍ଟ୍ର ଆମ୍ଭାହୁତି ଦେଲେ କ'ଣ ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବ ? ତେଣୁ ଗତକାଲି ଷ୍ଟାଫ୍ ମିଟିଂରେ ଆପଣଙ୍କ ନାମଟା....

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ ନାମ ? କିଏ ପାସ୍ କଲା ?

ବିଭୂତି : ସର୍ବସମ୍ମତି କ୍ରମେ ପାସ୍ ହୋଇଯାଇଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ ନାମ, ସର୍ବସମ୍ମତି କ୍ରମେ ?

ବିଭୂତି : ହଁ, ଆପଣଙ୍କୁ ଆମ ଷ୍ଟାଫ୍ ଭିତରେ କିଏ ବା ଭଲ ନପାଏ ? ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏତିକି କାମ କରିପାରିବେନି ?

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ମୋ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ !

ବିଭୂତି : ହେଲା କ'ଣ ହେଲା ? ଆପଣ by chance present ରହିପାରିଲେନି ବୋଲି ଆପଣଙ୍କୁ ଏତେବଡ଼ ସୁଯୋଗରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ଉଚିତ୍ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ମହେଶ୍ୱର : ସୁଯୋଗ ?

ବିଭୂତି : ଆଉ ? ଦେଶ ହିତରେ ଜାତି ହିତରେ ଜଣେ ସହିଦ ହେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବା କ'ଣ କମ୍ କଥା ।

ମହେଶ୍ୱର : ବିଭୂତିବାବୁ ! ଆପଣ କାହାକୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି କିଛି ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ନା ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୧୮

ବିଭୂତି : ମୋତେ ପରା ଝାଫ୍ ମିଟିଂରେ ବୁଝେଇ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଆପଣଙ୍କୁ
ବୁଝେଇ ଦେବାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ଆପଣ ଆସନ୍ତାକାଳି
ସକାଳ ଆଠଟା ସୁଦ୍ଧା ଟିଣେ କିରୋସିନି ଓ ଗୋଟେ ଦିଆସିଲି ଧରି
ବୁକ୍‌ଅଫିସ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ବିଭୂତି ବାବୁ !

ବିଭୂତି : ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଗୋଟେ ପ୍ରସେସନ୍‌ର ଆୟୋଜନ କରିଛୁ ।
ଯେଉଁ ପ୍ରସେସନ୍‌ର ଅଗ୍ରତାଗରେ ଆପଣ ଗୋଟେ ଲମ୍ବା ପୁଷ୍ପମାଲ୍ୟ
ପକେଇ ଦିଆସିଲି ଧରି ଝଲିବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆଉ କିରୋସିନି ଟିଣଟା, କିଏ ଆପଣ ଧରିବେ ?

ବିଭୂତି : କାହିଁକି ଚତୁର୍ଥଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀ, ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ଫାଇଦା ନାହିଁ ?
ସେମାନେ ଖାଲି ମୁଫ୍‌ଫରେ ଫାଇଦା ନେଇଯିବେ ? ତେଣୁ ସେମାନେ
ଟିଣ ଧରନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏତେ ନିଷ୍ଠା ନେଲେ ଅଥଚ ମୋତେ ପଦେ....

ବିଭୂତି : ପଢ଼ିଲେନି ? ଏ କଥା କ'ଣ କାହାକୁ ପଚରାଯାଏ ? ଏତେବଡ଼
ସମ୍ମାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କିଏ ବା ରାଜି ନ ହେବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ ଯଦି ରାଜି ନ ହୁଏ ? (ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ତ୍ରିଲୋଚନ ତ୍ରିପାଠୀ
ଆସନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ରାଜି ହେବେନି ? କାହିଁକି ରାଜି ହେବେନି ?

ଉଭୟେ : ସାର୍ ନମସ୍କାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ ହଁ ନମସ୍କାର । କ'ଣ ହୋଇଛି ?

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର୍ ଗତକାଳିର ଡିସିସନ୍ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲି ।

ମହେଶ୍ୱର : ନାଜିଁ ସାର ମୁଁ କ'ଣ କହୁଥିଲି କି -

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଆପଣ ଆତ୍ମାହୁତି ଦେବାର ଡିସିସନ ଆମେ ନେଇନେଇଛୁ । ସେ ଅଧିକାର କ'ଣ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟରର ନାହିଁ ? ଆପଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ କ'ଣ ଭୁଲ୍ ଡିସିସନ୍ ନେଇଛୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ନାଜିଁ ସାର ମୁଁ କ'ଣ ମନା କରୁଛି ? କଥା କ'ଣ କି ଆମଘରେ ଆଉ କିଏ ଅଛି - ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ -

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ କହିଲେ, ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ ? କ'ଣଟା ହୋଇଯିବ ଏମିତି । ଆଉ ଯଦିବା କିଛି ହୋଇଯାଏ, ତା' ହେଲେ ଆପଣଙ୍କର କ'ଣଟା କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ ଘରଟା ଭାସିଯିବ ।

ବିଭୂତି : ନାଜିଁ ହେ ଆମେ କ'ଣ ମରିଯାଇଥିବୁ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାହିଁକି ସଂଘ, ସଂଘ କ'ଣ ଲଢ଼ିବନି ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କ'ଣ କହୁଥିଲି କି - ଆଉ କେହି ଯଦି...

ବିଭୂତି : ଆଉ ସେମିତି ଜୀବନ ଦେବା ଭଳିଆ ମାଷ୍ଟ ଆମ ସ୍କୁଲରେ କିଏ ଅଛି, କାହାଁଟି ?

ମହେଶ୍ୱର : କାହିଁକି ଆପଣ, ଆପଣ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ହଁ, ମୁଁ ଜାଣେ ଆପଣ ଏଇକଥା କହିବେ ? ବୁଝିଲେ ମହାନ୍ତିସାର, ସାର ଜାଣନ୍ତି, ମୁଁ କାଲି ମିଟିଂରେ କହିଛି ମୋତେ ଏ କଥା କହିବାକୁ ହୁଅନ୍ତାନି ମୁଁ ଛାଏଁ ଛାଏଁ ବେକରେ କିରୋସିନି ଟିଣ ଟାଙ୍ଗି ଆଗ ହାଜର ହୋଇଯାନ୍ତି । କ'ଣ କରିବି ଏ ବର୍ଷ ଏମିତି ଅତୁଆ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ି ଯାଇଛି ଯେ ନା ଏପଟ ନା ସେପଟ ।

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣଟା ହୋଇଯାଇଛି କି ଆପଣଙ୍କର ?

ବିଭୂତି : ଏତେଦିନ ଯାଏ କଥାଟା ଲୁଚିକି ଥିଲା, ଏବେ ଆଉ ଲୁଚେଇବାର ଯୁ ନାହିଁ । କଥା କ'ଣ କି ମୁଁ ଏ ବର୍ଷ State Award ପାଇଁ apply କରୁଛି, ସେଥିରେ ସରକାରୀ ବିରୋଧ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେଲେ କ'ଣ ପୁରସ୍କାରଟା ମିଳିବ ? କେବଳ ଏଇଥିପାଇଁ, ନ ହେଲେ, ଆସନ୍ତାବର୍ଷକୁ ଦେଖିବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ନ ହେଲେ ମିଶ୍ରବାବୁକୁ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମିଶ୍ରବାବୁ ? ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟି ତାଙ୍କ ଶିଳା -

ବିଭୂତି : ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ.ଙ୍କ representative.

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କ ଭାଇ ସରପଞ୍ଚ ।

ବିଭୂତି : ତାଙ୍କ ଶଶୁର ଜିଲ୍ଲାପରିଷଦ ସଭ୍ୟ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କୁ ଏସବୁ କାମପାଇଁ କହିହେବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ନ ହେଲେ ପଣ୍ଡିତେ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ପଣ୍ଡିତେମାନେ ଆମ ପଞ୍ଚାନନ ବାବୁ, ତାଙ୍କ ହାତ ଆପଣ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ଲୋକଟା ସିନା ବାଜାରା, ପତଳା, ହାତ ତାଙ୍କର ହାୟ ମିନିଷର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କର ମାଉସୀପୁଅ ଭାଇର ପିଉସୀଝିଅ ଭଉଣୀର ନିଜ ଖୁତୁତାଶୁରଙ୍କ ସାନଜୋଇଁ ପରା Education ମିନିଷରଙ୍କ ଅଫିସ ଆସିଷାଣ୍ଡ ।

ବିଭୂତି : ଏଇ ପ୍ରାଇଭେଟ୍‌ସ୍କୁଲ ଅନୁଦାନ ଫାଇଲ୍‌ଟା ସେହି ଡିଲ୍ କରୁଛନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଅନୁଦାନ ନା ଆଉ କିଛି -

ମହେଶ୍ୱର : ତା'ହେଲେ -

ବିଭୂତି : ରମେଶ ବାବୁଙ୍କ ନିଜ ଭିଶୋଇ ଇନିସ୍ପେକ୍ଟରଙ୍କ ପିଅନ ତାଙ୍କୁ କହିହେବ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଗୋଲକବାବୁଙ୍କ ଭାଇ ତ ଇନିସ୍ପେକ୍ଟରଙ୍କ ଡ୍ରାଇଭର ତାଙ୍କୁ କହିହେବ ।

ବିଭୂତି : ଆଉ ବାକି ରହିଗଲେ ସତ୍ୟବତୀ ଦିବି । ସହଜେ ସେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ହେଲେ ବୋଲି କ'ଣ ଦରମା ନେଉ ନାହାନ୍ତି ନା ନେବେନି ?

ବିଭୂତି : ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତିନା !

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସାମ୍ବାଦିକ ଦେବେ ଏଣୁତେଣୁ ଦି'ପଦ ଲେଖି ଯେ ବାସ !

ମହେଶ୍ୱର : ତା' ବୋଲି !

ତ୍ରିଲୋଚନ : Yes, you are assistant Headmast. You must have to obey the staff resolution. No, No, ମୁଁ କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ଉହେଁନା । ଆପଣଙ୍କୁ ସର୍ବସମ୍ମତି କ୍ରମେ ବଛା ଯାଇଛି - ଆପଣ ଯାହା କରନ୍ତୁ ଯେମିତି କରନ୍ତୁ You are to abide by the rules of the school. Ok.

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ସାର !

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାଲି ସକାଳେ ୮ଟା ବେଳେ ବୁକ୍ ଅଫିସ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିବେ ।

ବିଭୂତି : କିରୋସିନିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୁଁ ଆଜି କଷ୍ଟେଇ ତିଳରକୁ କହିଦଉଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର ମୋ କଥା ଟିକେ ଶୁଣନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମ୍ଭାହୁତି ଆପଣ ଦେବେ, ତା'ଛଡ଼ା ଆଜ କିଛି କହିବାର ଅଛି ?
ନାହିଁ ଆସନ୍ତୁ ବିଭୂତିବାବୁ ।

ବିଭୂତି : ନମସ୍କାର ମହାନ୍ତିସାର । (ଉଭୟେ ଯାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ଯାର ଇଏ ଅଛି, ତା'ର ସିଏ ଅଛି ତେଣୁ ସେମାନେ ମରିବେନି -
ମୋର, ମୋର କେହି ନାହିଁ ତେଣୁ ମୁଁ - (ଆସନ୍ତି ସାବିତ୍ରୀ)

ସାବିତ୍ରୀ : ଯାହାର କେହି ନାହାନ୍ତି ତା'ର ଭରବାନ ଅଛନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାବିତ୍ରୀ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣିଛି, କ'ଣ ଆଜ କରିବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ତା' ମାନେ, ତମେ ଆମ୍ଭାହୁତି ଅର୍ଥ କ'ଣ ବୁଝିଛ ? ଦେହରେ
କିରୋସିନି ଢାଳି ନିଆଁ ଢାଳିପୋଡ଼ି ମରିବା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ନା, ତମେ ଆମ୍ଭାହୁତି ଦେଇପାରିବନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ତମେ କହିଦେଲେ ହୋଇଯିବ ? ମୋତେ ଆମ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ଅର୍ଡ଼ର
ଦେଇଗଲେ - କାଲି ସକାଳେ ଆମ୍ଭାହୁତି ଦେବି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତମେ...କାଲି... ସକାଳେ... ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆମ୍ଭାହୁତି ଦେବି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ନା....

ମହେଶ୍ୱର : ତମେ 'ନା' କହିଦେଲେ 'ନା' ହୋଇଯିବନି ସାବିତ୍ରୀ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ବୋଲି ଜଣେ ନିରାହଲୋକ ଉପରେ...

ମହେଶ୍ୱର : ନିରାହଲୋକ ଉପରେ ହିଁ ତ ଅତ୍ୟାଚାର ହୁଏ । ଇଏ ତ ଯୁଗ ଯୁଗର କଥା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ନାହିଁ, ତମେ ମନା କରିଦିଅ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କ'ଣ ମନା କରିନଥିଲି ? ଶୁଣିଲା କିଏ ? କେହି ଶୁଣିବେନି, ଭଗବାନ ତ ଆମ ତାକ ଶୁଣୁ ନାହାନ୍ତି ଆଉ ଇଏ ତ ମଣିଷ । ମଣିଷ ତ ନୁହେଁ, ମଣିଷରୂପୀ ପଶୁଜନ୍ତୁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ପଶୁ ହୁଅନ୍ତୁ କି ପକ୍ଷୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ସେମାନେ କହିଦେଲେ ତମେ ଝଲିଯିବ ତାଙ୍କରି କଥାରେ ନିଆଁକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଇଏ ଶିକ୍ଷକ ଆନ୍ଦୋଳନ କୋଉ ଖେଳଘର ନୁହେଁ, ଆଉ ଏ ଶିକ୍ଷକମାନେ ସରକାରଠାରୁ ଅତ୍ୟାଚାରୀ -

ସାବିତ୍ରୀ : ମଲା, ମଣିଷର କ'ଣ ଦେହ ପା ନାହିଁ ।

ମହେଶ୍ୱର : (ହସି) ଦେହପା, ତମେ ସେମାନଙ୍କ ରୂପ ଦେଖନା ।

ସାବିତ୍ରୀ : କ'ଣଟା କରିପକେଇବ । ଜଣକୁ ଭର ହୋଇଛି । ସେ କମ୍ବଳ ଘୋଡ଼ିହୋଇ ଶୋଇଛି, ତାକୁ କ'ଣ ଘରୁ ଘୋଷାରି ନେବେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଭର, କଂପଭର ତ ! ଧର ମୋତେ ଭର ମୁଁ ଭରରେ କଂପୁଛି ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିଛି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ସେମାନେ କ'ଣ... ?

ମହେଶ୍ୱର : ଭାବିନିଅ ରାତି ପାହିଗଲା ମୁଁ ଭରରେ ଶୋଇଛି... (ସମୟ ତା' ପରଦିନ ସକାଳ ସାତଟା - ଆଲୋକ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦେଖାଯାଏ ସାବିତ୍ରୀ ଏପଟସେପଟ ହେଉଥାନ୍ତି । କେତେବେଳେ କବାଟ ଖୋଲି

ବାହାରକୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ପୁଣି ଭିତରକୁ ଯାଉ ଥାଆନ୍ତି । କିଛିସମୟ
ପରେ ଓ କପଟେ ନେଇ ଭିତରକୁ ଯାନ୍ତି । ପୁଣି ଆସନ୍ତି କାନପାରି
ଶୁଣନ୍ତି ବାହାରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରସେସନ୍ ଆସୁଥିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଏ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଏଇ...ଏଇଟା ବୋଧହୁଏ ପ୍ରସେସନ୍ ଆସିଗଲା । (ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି)

(ପ୍ରସେସନର ଶବ୍ଦ ନିକଟତର ହୁଏ ।)

ଶିକ୍ଷକସମାଜ ଏକ ହୁଅ । ଏକ ହୁଅ, ଏକ ହୁଅ ।

ଅନ୍ୟାୟର ଜବାବ୍ ଦିଅ । ଜବାବ୍ ଦିଅ, ଜବାବ୍ ଦିଅ ।

ଜବାବ୍ ନ ଦେଲେ ନିଆଁ ଜଳିବ । ନିଆଁ ଜଳିବ ନିଆଁ ଜଳିବ ।

(ଗାତ ପଦେ ଶୁଭେ, ସେହି ଗାତର ତାଳେତାଳେ ଗାଇ ଗାଇ ପଶି
ଆସନ୍ତି ବିଭୂତି ସାହୁ ଓ ପଛେପଛେ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ।)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଶିକ୍ଷକ ଗୌରବ ମହେଶ୍ୱର ମହାନ୍ତି -

ବିଭୂତି : ଅମର ରହେ(ବାରମ୍ବାର ଧ୍ବନି ଦେଇ ଆସନ୍ତି ହାତରେ ଫୁଲମାଳ)

ତ୍ରିଲୋଚନ : (ଭିତରେ ଦେଖନ୍ତି) ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ : ହୋ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ।

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର୍, ହେ ମହାନ୍ତି ସାର୍ -

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ କିଏ ବିଭୂତି ବାବୁ, ସାର୍ କାହାନ୍ତି ?

ବିଭୂତି : ମୁଁ ବି ତ ସେଇଆ ଦେଖୁଛି । ସାର୍ ନାହାନ୍ତି କି ? ମହାନ୍ତି ସାର୍ ?
(ଆସନ୍ତି ସାବିତ୍ରୀ)

ସାବିତ୍ରୀ : ସାର୍ ନମସ୍କାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ ହଁ ନମସ୍କାର ବାବୁ କାହାନ୍ତି ?

ସାବିତ୍ରୀ : (ତରି ତରି) ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଶୋଇଛନ୍ତି ?

ବିଭୂତି : ଆଠଟା ବାଜିଲାଣି ପରା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତାଙ୍କୁ ଭାଷଣ ଭର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କୁ...ର... ?

ବିଭୂତି : ପୁଣି ଆଜିଭଳି ଦିନରେ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା, ହେଇ ପାରିବନି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ସାର, ଭାଷଣ ଭର । ସେ ଭରରେ କଂପୁଛନ୍ତି । କାଲିଠାରୁ କିଛି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ? ଓ ସେଇଥିପାଇଁ କଂପୁଛନ୍ତି ? ଖାଇଲେନି କାହିଁକି ?

ସାବିତ୍ରୀ : କ'ଣ କରିବି ସାର । ଆପଣ ଗଲାପରେ ତାଙ୍କ ପେଟ ତ ଭାଷଣ କାଟିଲା, ରାତିଯାକ ପାଇଖାନା ଦୌଡ଼ିଲେ ଆଉ ଖାଇବେ କେତେବେଳେ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମେ ଗଲାପରେ ପାଇଖାନା ? ତା' ମାନେ... ବିଭୂତିବାବୁ...

ବିଭୂତି : Yes, Sir.

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆହୁ ଆମେ ଗଲାପରେ ସେ କ'ଣ ଖାଇଲେ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ନା, ଆଉ ଖାଇଛନ୍ତି କାହିଁ ?

ବିଭୂତି : ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ତ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ନା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ, ନ ଖାଇ ପାକଖାନା ଅର୍ଥାତ୍ ? ବିଭୂତି ବାବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ?

ବିଭୂତି : ଅର୍ଥାତ୍ Very straight 'ଭୟ' ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଭୟରୁ ଭ୍ରାନ୍ତି, ଭ୍ରାନ୍ତିରୁ ବାନ୍ତି, ବାନ୍ତିରୁ ଝାଡ଼ା ଏବଂ ଝାଡ଼ାରୁ -
ବିଭୂତିବାବୁ ଝାଡ଼ାରୁ -

ବିଭୂତି : ଝାଡ଼ାରୁ... ଭର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କଂପଜର । ତେଣୁ ଏ ଭର ଛାଡ଼ିବାର ଏକାନ୍ତ ଉପାୟ ? ବିଭୂତି
ବାବୁ ! ଆପଣ ପରା Science teacher. ଏ ଭର କେମିତି
ଛାଡ଼ିବ ? Science କ'ଣ କହୁଛି ?

ବିଭୂତି : Science କ'ଣ ଆଉ କହିବ ? ସିଲାବସରୁ ତ କଂପଜର topicଟା
ଡେରଦିନୁ ଉଠିଗଲାଣି - ତେଣୁ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତା' ମାନେ ଆପଣ ମନେରଖ ନାହାନ୍ତି ? ଆଉ କି Science
teacher ହୋଇଛନ୍ତି ? ଏ ବର୍ଷ ଆପଣଙ୍କର Increment ବନ୍ଦ ।

ବିଭୂତି : ନା ସାର ମୁଁ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ନା ନା ମୁଁ ମୁଁ ହଉଛନ୍ତି । ହଁ, ସେଇଥିପାଇଁ ଆମ ପିଲାମାନେ
Scienceରେ ପଛୁଆ ।

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର Scienceରେ ପରା ଆମ ପିଲାମାନେ ଏକଦମ୍ ଟପ୍ପରେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଟପ୍ପରେ ? ସେଦିନ ପରା ମୁଁ ନିଜେ ଆପଣଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ପରୀକ୍ଷା
କେହିଜଣେ ପିଲା କହିପାରିଲେନି ଚନ୍ଦ୍ର କେଉଁ ଦିଗରେ ଉଦୟ
ହୁଅନ୍ତି ? କେହିଜଣେ ହେଲେ କହିପାରିଲେନି ।

ବିଭୂତି : ସାର କଥା କ'ଣ କି, ଆପଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପରୀକ୍ଷା ଦେଲେ ତ ସେଇଥିପାଇଁ
ଟିକିଏ ହାବୁଡ଼ି ଗଲେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାହିଁକି ଚନ୍ଦ୍ର କ'ଣ ଉଦୟ ହୁଏନି ?

ବିଭୂତି : ଉଦୟ ହୁଏ ଯେ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୀତି ନାହିଁ ।
Indiscipline irregular. ତା'ଛଡ଼ା ଚନ୍ଦ୍ର ଚପିକ୍ଟା ଏବେ
Scienceରେ ନାହିଁ । ଆବିଷ୍କାର ପରେ ତାକୁ geography ଭିତରକୁ
ପଠେଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଏଇଗୁଡ଼ାର ସବୁ ସୁବିଧାବାଦୀ ଫାର୍ଶ । ଆପଣ ଠେଲିଦେଲେ
geography ବାଲାଙ୍କ ଉପରକୁ । geography ବାଲା
ଠେଲିଦେବେ mathematics ଉପରକୁ । Mathematicsବାଲାଏଁ
ଠେଲିବେ Literature ଉପରକୁ । ଇମିତି ଖାଲି ପରସ୍ପର ଉପରକୁ
କାଦୁଅ ଫୋପାଡ଼ି ନିଜେ Clean cheat ମାରି ବୁଲୁଥିବେ ।

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର୍ । ମୁଁ ସେ ଧରଣର ନୁହେଁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସେକଥା ପରେ ବିଚାର କରିବା । ଏବେ କୁହନ୍ତୁ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ
ଢ଼ର ଛାଡ଼ିବ କେମିତି ?

ବିଭୂତି : ଢ଼ର ? ଢ଼ର ହୋଇଥିଲେ ସିନା ଛାଡ଼ିବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ସାର୍ ତାଙ୍କୁ ଭାଷଣ ଢ଼ର । ସେ ଉଠିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଉଠିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ? ତା' ହେଲେ ଆସନ୍ତୁ ବିଭୂତି ବାବୁ ଆମେ
ଉଠେଇ ଆଣିବା ।

ବିଭୂତି : ହଁ ଝଲନ୍ତୁ - ଆମର ଜଣେ ମାଷ୍ଟର ଭାଇ ଏତିକି ସାହାଯ୍ୟ ଆମେ
କରିପାରିବାନି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆସନ୍ତୁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ନାହିଁ ସାର୍ । ମୁଁ କହୁଥିଲି କି ତାଙ୍କ ଦେହ ତ ଏମିତି, ତେଣୁ ଆପଣ
ଆଉ ଜଣଙ୍କୁ ନେଇ -

ବିଭୂତି : କେମିତି ହେବ, ମହାନ୍ତି ସାରକ ନାମ ଫଟୋ ସବୁତକ ଜିଲ୍ଲାପାଳଠୁ
ରାଜ୍ୟପାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ପଠା ସରିଲାଣି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ ଜମା ଭାବନ୍ତୁନି । ଏ କାମରେ ଭର ହେଲେ ବି ବେଶିସମୟ
ରହିବନି । ଏ ପରା ଜାତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ବିଭୂତି : ଆଉ ? ଝଲନ୍ତୁ ସାର । (ଉଠୁଛନ୍ତି ଭିତରୁ ଆସନ୍ତି ମହେଶ୍ୱର)

ମହେଶ୍ୱର : ସାର ନମସ୍କାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ ଓ ବିଭୂତି : ଆରେ ମହାନ୍ତି ବାବୁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତମେ... ତମେ ଭରରେ ଉଠିଆସିଲ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଭର କ'ଣ ଆଉ ଅଛି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଉ ?

ବିଭୂତି : ଏଭଳି ଜାତୀୟକାର୍ଯ୍ୟରେ ଭର କ'ଣ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଭର ତ ଭର ତା' ବାପ ବି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବନି ।

ମହେଶ୍ୱର : କିନ୍ତୁ ସାର ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଛି ସାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଦୁର୍ବଳତା ? ଡାଁ ହୁଁ ।

ବିଭୂତି : ଦୁର୍ବଳତା ସିନା କାପୁରୁଷପଣ ।

ବୀର ମାରେ ଅବା ମରେ କରି ରଣ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତେଣୁ ଜାତି ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅ ।

ଜାତିର ହିତରେ ପ୍ରାଣବଳି ଦିଅ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର କାଲି ଦିନସାରା ଉପାସ ରାତିସାରା ଲୁର ଖଲିବାକୁ ବଳ
ନାହିଁ । ସେଥିରେ ଆତ୍ମାହୁତି ଆନ୍ଦୋଳନ । ମୁଁ ପାରିବିନି ।

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ସାହସୀ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଦୁଃସାହସୀ...

ବିଭୂତି : ହଁ ଦୁଃସାହସୀ, ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ ସୁଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତାଳିତି ମୁହଁରେ Negative Attitude
ନା ଜମାରୁ ଶୋଭାପାଏନା ।

ଉଠନ୍ତୁ ଉଠନ୍ତୁ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ,

ଉଠନ୍ତୁ ଉଠନ୍ତୁ ଉଠନ୍ତୁ ।

ଝଲନ୍ତୁ ଝଲନ୍ତୁ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ,

ଝଲନ୍ତୁ ଝଲନ୍ତୁ ଝଲନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ସାର....

ବିଭୂତି : ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁନି । ଆପଣଙ୍କ ନାମ ସହ ଫଟୋ ଖବରକାଗଜରେ
ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଇତିହାସରେ ଆପଣଙ୍କ ନାମ - ବିଭୂତିବାବୁ -

ବିଭୂତି : ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷରରେ ଲେଖାହୋଇ ରହିବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ସାର ସେ ଏତେ ବିକଳ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନ ହେଲେ ଏଇଥରକେ
ଏଇ ଲୁର ଆଳରେ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ସାବିତ୍ରୀ ଦେବୀ କେବଳ ତାଙ୍କରି ବଦନାମ ।

ବିଭୂତି : ବିଶେଷକରି ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ମାନେ ଆପଣଙ୍କ ବଦନାମ ମାଳ

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ମହାନ୍ତି ଭଳିଆ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ସପରିବାରରେ ନିଷ୍ଠାଳଙ୍କ,
ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର, ନିର୍ଭୀକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ଆମେ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ ।

ବିଭୂତି : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ବୀର ହେଲେ, ସହିଦ୍ ହେଲେ, ପୁରସ୍କୃତ ହେଲେ..

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କ ଫଟୋ କାଗଜରେ ବାହାରିଲେ, ଟି.ଭି.ରେ ବାହାରିଲେ,
ଇତିହାସରେ ଛାପିଲେ...

ବିଭୂତି : ଆପଣ କ'ଣ ଖୁସି ହେବେନି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ କ'ଣ ଦୁଃଖ ହେବେ ?

ବିଭୂତି : ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ସୁନାମ ହେବନି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ବଦନାମ୍ ହେବ ?

ବିଭୂତି : ତେଣୁ ଜଣେ ପତିପ୍ରାଣୀ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ ସାବିତ୍ରୀ ଦେବୀ ।

(ସାବିତ୍ରୀ କେବଳ ଝୁହୁଆନ୍ତି ତ୍ରିଲୋଚନ କିଛି ନ ଶୁଣି କହନ୍ତି ।)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବିଭୂତି ବାବୁ ଫୁଲମାଳ ପକାଅ ।

ବିଭୂତି : ହଁ ସାର(ପକାନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : କିରୋସିନି ଟିଣ ଧର ।

ବିଭୂତି : (ଉଠାନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଗୀତ ଧର -

ଝଲରେ ଝଲରେ ଝଲରେ,

ଶିକ୍ଷକ ଭାଇ ଝଲରେ

ହସ୍ତ ହଲାଇ ଝଲରେ,

ମସ୍ତକ ଟେକି ଝଲରେ

ଆଗରେ ପଡ଼ିଛି ପଥ ବହୁ ଦୂର,

ପଛକୁ କାହିଁକି କରୁଛ ନଜର

ଆଗରେ ଅଗ୍ନି ଜାଳରେ,

ଝଲରେ ଝଲରେ ।

ହାତରେ ଆମର କିରୋସିନି ଟିଣ

ପ୍ରାଣଦାନ ପାଇଁ କରିଅଛୁ ପଣ

ଦିଆସିଲି ମାରି ଝଲରେ,

ଝଲରେ ଝଲରେ ।

(ଏମିତି ତ୍ରିଲୋଚନ ଓ ବିଭୂତି ମହେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଟାଣି ଟାଣି ମାର୍ଚ୍ଚ କଲାଭଳି
ନେଇଯାଆନ୍ତି ଗୋଟିଏ କୋଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସାବିତ୍ରୀ କେବଳ ଝହଁ
ଥାନ୍ତି । କିଛିବାଟ ଯାଇ ସେମାନେ ସ୍ଲୋଗାନ୍ ଦିଅନ୍ତି - ଏବଂ
ଶେଷରେ)

ବିଭୂତି : (କିରୋସିନି ଡାଳି) ଡାଳରେ ଡାଳରେ ଡାଳରେ

କିରୋସିନି ଟିଣ ଡାଳରେ(ଡାଳନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : (ଦିଆସିଲି ମାରି) ଜାଳରେ ଜାଳରେ ଜାଳରେ

ଦିଆସିଲି କାଠି ଜାଳରେ ।

(ହସନ୍ତି, ମହେଶ୍ୱର ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ଓଃ ପୋଡ଼ିଗଲି ଜଳିଗଲି ମରିଗଲି । (ଗୋଟିଏ zoneରେ) ।

ସାବିତ୍ରୀ : (ଅନ୍ୟ zoneରେ) କିଏ କୋଉଠି ଅଛ ? ହେ ଭଗବାନ ହେ ପ୍ରଭୋ ଝାଡ଼େଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷାକର । କିଏ କୋଉଠି ଅଛ ଦୌଡ଼ିଆସ ତାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଅ ବଞ୍ଚାଅ ବଞ୍ଚାଅ(ଏଣେତେଣେ ଦୌଡ଼ନ୍ତି ଅନ୍ୟ zoneରେ ମହେଶ୍ୱର ଏମାନଙ୍କ ସ୍ଥୋଗାନ ଶୁଣିତରେ ଜଳିଜଳି ନିସ୍ତେଜ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି ।)

(ସେ zoneରେ Light ଲିଭିଯାଏ ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ zoneରେ Lightଥାଏ ସେ ଚିତ୍କାର କରୁଥାନ୍ତି, ମହେଶ୍ୱର ପହଞ୍ଚନ୍ତି thought ସରେ ।)

ମହେଶ୍ୱର : ବାସ୍ ବାସ୍ ବାସ୍ ତମେ ଏମିତି ଯା' ତା' ଗୋଡ଼ହାତ ଧରୁଥିବ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡୁଥିବ ସେମାନେ କିଛି ଶୁଣିବେନି ସିଧା କିରୋସିନି ଜାଳି ନିଆଁ ଲଗେଇ ଦେବେ ଓ ଜିନ୍ଦାବାଦ୍ ଜିନ୍ଦାବାଦ୍ ରଡ଼ି ଛାଡ଼ିବେ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ସେମାନେ ପରା ଶିକ୍ଷକ ସେମାନେ ଏତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏଟା ସ୍ୱାର୍ଥସର୍ବସ୍ୱ ଦୁନିଆ ଏଠି ଶିକ୍ଷକ, ଛାତ୍ର, ଡାକ୍ତର, ରୋଗୀ, ଇଞ୍ଜିନିୟର, କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର, ନେତା, ଜନତା ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ମାୟାରେ ବନ୍ଧା, ସ୍ୱାର୍ଥର ମାୟା । ତେଣୁ ତମେ ଏଣୁତେଣୁ କିଛି ନ ଭାବି କାଜି ସକାଳ ପାଇଁ ସଜ୍ଜ କର । (ଏହି ସମୟରେ ବାହାରୁ ଡାକ ଶୁଭେ)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ, ହୋ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : କିଏ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଇଏ ତ ହେଡ଼ମାଷରକ ଭଳି ଜଣାପଡୁଛି । ଯାଏ ଦେଖେ(ଯାଆନ୍ତି)
ଆରେ ସାର୍ ଆପଣ; ପୁଣି କ'ଣ ହେଲାକି ? ଆସନ୍ତୁ, ଭିତରକୁ
ଆସନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବୁଝିଲେ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ଆଉ ଏଣିକି ଝକିରି କରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମାନେ ? ପୁଣି କ'ଣ ହେଲାକି ସାର୍ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ହେଲାକି ? ଆମ ସ୍କୁଲରେ କେତେଜଣ ପିଅନ ?

ମହେଶ୍ୱର : ପିଅନ ? ପିଅନ ତ ରଘୁ, ନବଘନ, ସୋମନାଥ ଆଉ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ହୋ ଏମିତି ନୁଆ ଝକିରି କଲା ଭଳିଆ ହାତଗଣି ହିସାବ
କରୁଛନ୍ତି ? ହଜହେ ଆଉ ଦି'ଟା ବର୍ଷ ପରେ ପରା ଆପଣ
ହେଡ଼ମାଷର ହେବେ ? କେମିତି ଚଳେଇବେ ସ୍କୁଲ । ମୁଁ ତ
ବୁଝିପାରୁନି । ସ୍କୁଲ ରହିବ ନା ଭାସିଯିବ ? ପିଅନ କେତେଟା କହିପାରୁ
ନାହାନ୍ତି । ଆଉ ମାଷ୍ଟ୍ର କେତେଜଣ, ପିଲା କେତେଜଣ କହିବେ
କେମିତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ସାର୍ କଥା କ'ଣ କି...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମୁଖସ୍ଥ କରନ୍ତୁ, ଲେଖୁଆଣି ମୁଖସ୍ଥ କରନ୍ତୁ । ଏଥର ମୁଁ ସବୁ ଚିତରକୁ
ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବି । ଛାଡ଼ନ୍ତୁ । ମୋ ସ୍କୁଲରେ ଝକିଜଣ ପିଅନ
ଜଣକର ଦେଖାନାହିଁ । ମୋତେ ଶେଷରେ, ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷର ଗୋଟେ
ଖବର ଦେବାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : କି ଖବର ସାର୍ ? ମୋତେ କହିଲେନି ମୁଁ ଝଲିଯାଇଥାନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣଙ୍କୁ କହିଆ'ନ୍ତି ? କାହା ହାତରେ ? ପିଅନ ହାତରେ ତ;
ସେଇ ତ କହୁଛି । ଶୁଣନ୍ତୁ Strike called off ହୋଇଗଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : Called off ହୋଇଗଲା ? ସାବିତ୍ରୀ...

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅକୂଳ * ୩୪

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ହେଲା ଏତେ ଖୁସି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି କ'ଣ ? Strike କ'ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ? ସାମୟିକ ଭାବରେ ସ୍ଥିତି ରହିଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : ଯା'ହଉ ଏବେ ତ ବନ୍ଦ ହେଲା, ସାବିତ୍ରୀ ଝ' କର ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ, ହଁ ଯାଉଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଶୁଣନ୍ତୁ, ମୁଁ ଗୋଟେସପ୍ତାହ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଉଛି । ଆପଣ Chargeରେ ରହିଲେ । ଏଇ ଝବିକାଠି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର୍ ମୁଁ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ମୁଁ ? ଆପଣ Assitant headmaster. ମୋ absentରେ ଆପଣ Chargeରେ ରହିବେନି ଆଉ ରହିବ କିଏ ? ଧରନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର୍ ଟିକିଏ ବସନ୍ତୁ । ଝ'ଟା, ସାବିତ୍ରୀ...

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ସାର୍ ଏଇ ସାଙ୍ଗେସାଙ୍ଗେ(ଯାଆନ୍ତି ବିଭୂତି ବାବୁ ଆସନ୍ତି)

ବିଭୂତି : ଭାଉଜ ଆଉ କପେ ଅଧିକ ପାଣି ଦେବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆରେ ବିଭୂତି ବାବୁ ଯେ, ଆସନ୍ତୁ -

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ହେଲା ବିଭୂତି ବାବୁ ? ଆପଣ ହଠାତ୍ ?

ବିଭୂତି : ସାର୍ ଆପଣ ତ ଜାଣନ୍ତି ମୁଁ ଏବର୍ଷ State Award ପାଇଁ apply କରୁଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କେବଳ କ'ଣ ମୁଁ ? ଏ ଆଖପାଖ ଗାଁର ବିଲେଇ କୁକୁର ବି ଏ କଥା ଜାଣିସାରିଲେଣି । ହେଲା କ'ଣ ?

ବିଭୂତି : ସାର୍ ଆଜି apply କରିବାର last date.

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଜିକା ଦିନଟା ବି ତ ସରିଲାଣି ।

.....
ଅଶୀତ ଅର୍ଜୁନ * ୩୫

ବିଭୂତି : ଦିନଟା ସିନା ସରିଗଲାଣି ? ରାତିଟା ତ ବାକି ଅଛି । କାଲି ଅଫିସ୍ ଖୋଲିବା ଆଗରୁ ହେଲେ ଆପଣ ତ କାଲି ରହିବେନି ମୋ Certificate, ଫଟୋସବୁ attested କରିବ କିଏ ? ତେଣୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଆପଣଙ୍କ ପିଛା ଧରିଛି । (ଆଲବର୍ଟ ଦିଅନ୍ତି ସାବିତ୍ରୀ, ହାତଠାରି ତାଙ୍କରି ମହେଶ୍ୱରକୁ ।)

ମହେଶ୍ୱର : ସାର ଆପଣ ବସନ୍ତ ମୁଁ ଟିକିଏ ଭିତରୁ ଆସୁଛି ।

ବିଭୂତି : ହଁ, ହଁ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଶାନ୍ତ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ, ମୋର ତେଣେ ଅନେକ କାମ ଅଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏଇ ସାର just ଆସୁଛି । (ଯାଆନ୍ତି ସାବିତ୍ରୀ ସହିତ ଠରାଠରି ହୁଅନ୍ତି ଶେଷରେ ଦୁହେଁ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି ।)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଏଟା କି ଫଟୋ ହେ ! ଆପଣ କ'ଣ ବାଲଟିଟେ ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । କ'ଣ ପାଇଖାନା ଯିବା ଫଟୋ କି ?

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର, ଆଗରେ ଘରଟେ ନିଆଁ ଲାଗିଛି ଯେ ମୁଁ ନିଆଁ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ ଯାଉଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆହା, ଏଜି କ'ଣ ଦଳେପିଲା ନା ଲୋକ କ'ଣ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ସାର ମହାବାତ୍ୟା ସମୟରେ ବିପନ୍ନମାନଙ୍କୁ ରିଲିଫ୍ ବାଣ୍ଟିବା ଫଟୋ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଇଏ କ'ଣ ଆପଣ ଗୋଟେ ଝିଅକୁ ଧରି ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର ଝିଅଟା ବୁଡ଼ି ଯାଉଥିଲା ତ ମୁଁ ନିଜ ଜୀବନକୁ ପାଣି ଛଡ଼େଇ ନଈକୁ ତେଜୁଁ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଏଟା ନଈ ନା ଆମ ସ୍କୁଲ ପଛପଟ ନର୍ସିଂ ?

ବିଭୂତି : ନାହିଁ ସାର ବୁଡ଼ାବଳଙ୍ଗ ।

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୩୭

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବୁଢ଼ାବଳଙ୍ଗ ? ବାଃ ଆପଣ ବୁଢ଼ାବଳଙ୍ଗକୁ ଡେଇଁ ଝିଅଟାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିନେଲେ । ଅଥଚ ପହଁରା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । (ବିଭୂତି ହସନ୍ତି, ଏକ ସମୟରେ ମହେଶ୍ୱର ଛପିଛପି ମମ୍ମରେ ଠରାଠରି ହୋଇ ସାବିତ୍ରୀକୁ ବାହାରକୁ ପଠାନ୍ତି ମହେଶ୍ୱର ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି) କିଓ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ମିସେସ୍‌ଙ୍କୁ କୁଆଡ଼କୁ ପଠେଇଲେ କି ?

ମହେଶ୍ୱର : ସାର...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ କହୁ ନାହାନ୍ତି, ଆମେ କ'ଣ ପର ଅପର ହୋଇଛୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ସାର ଏମିତି ଘରେ ଅମୁଲ ନାହିଁ ତ ଏଇ ପଡ଼ିଶାଘରୁ କ୍ଷୀର ଆଣିବାକୁ ପଠେଇଲି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଛା ଆଛା । ମୁଁ ଭାବିଲି ପକୂଡ଼ି ଫକୂଡ଼ି କିଛି ମଗାଉଛନ୍ତି କି ?

ବିଭୂତି : ପକୂଡ଼ି ଖାଇବେ ସାର ମୁଁ ନେଇ ଆସୁଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ସାର ମୁଁ ମଗେଇ ଦଉଛି(ଯାଆନ୍ତି) ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଜହେ ଏଟା କ'ଣ ? ଆପଣ ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ରକ୍ତଦାନ କରୁଥିବା ବେଳର ଫଟୋ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ ତା'ହେଲେ ରକ୍ତ ବି ଦାନ କରିଛନ୍ତି ?

ବିଭୂତି : ହଁ ସାର ଅନେକଥର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଉ କ'ଣ କ'ଣ ଦାନ କରିଛନ୍ତି ?

ବିଭୂତି : ସର୍ବସ୍ୱ ସାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସର୍ବସ୍ୱ ? ଅର୍ଥାତ୍ ? (ମହେଶ୍ୱର ଯାଆନ୍ତି)

ବିଭୂତି : ଆଖି, କାନ, କିଡ଼ନୀ...

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୩୭

ତ୍ରିଲୋଚନ : Heart ? ହୃଦୟ ?

ବିଭୂତି : ହୃଦୟ... ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସେଟା ପାଖରେ ଥିଲେ ସିନା, ସେଟା ତ ସାତଟା ଖଣ୍ଡେ ମାଷ୍ଟାଣୀ...
ପାଖରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଥିବ । ହୁଁ - ଏଇଗୁଡ଼ା ଦେଖେଇ ଆପଣ ଆଡ଼ାଡ଼ି
ପାଇବେ ?

ବିଭୂତି : ସାର୍ ଏବେ ସବୁ ସମ୍ଭବ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ କହିଲେ ସବୁ ସମ୍ଭବ ? ହୁଁ ତା' ହୋଇନଥିଲେ ଜଣେ ଲୋକ
ପହଁରା ନଜାଣି ନଇରୁ ଝିଅକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରନ୍ତା, ନିଆଁ ନ ଦେଖି
ଘରପୋଡ଼ିରୁ ଅନ୍ୟକୁ ରକ୍ଷାକରିପାରନ୍ତା ? ରକ୍ତ ନଈନଈ ଦଉଥିବାର
ଫଟୋ ଉଠେଇ ପାରନ୍ତା ବିଶେଷକରି ଏସବୁ କାମ କରୁଥିବାର
ଫଟୋ ଉଠେଇ ଦେଖେଇ ପାରନ୍ତା ? ଧନ୍ୟ ବିଭୂତିବାବୁ ଧନ୍ୟ
ଆପଣଙ୍କର କଳାକୌଶଳ ।

ବିଭୂତି : ସାର୍ ଏଗୁଡ଼ା ସବୁ ମାଲର କମାଲ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମାଲ ?

ବିଭୂତି : ମାନେ ଟଙ୍କା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମୁଁ କ'ଣ ବୁଝିପାରୁନି ? ହେଲେ ମୁଁ ?

ବିଭୂତି : କହୁ ନାହାଁନ୍ତି, କେତେ ନେବେ ? ଆପଣ ଖାଲି କଲମ ଧରନ୍ତୁ ମୁଁ
ମୋ ପକେଟ ଖୋଲି ଧରିଲି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସେଇଥିପାଇଁ ତ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କୁ ପକ୍କୁଡ଼ି ପାଇଁ ବାହାରକୁ ପଠେଇ
ଦେଲି - ମୋର Signature ପିଛା ଶହେ । ସାଦା ହିସାବ(ଆସିଯାଆନ୍ତି
ମହେଶ୍ୱର, ଶୁଣି ନିଅନ୍ତି, ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ପାଟିରୁ ବାହାରି
ଯାଏ ।)

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ★ ୩୮

ମହେଶ୍ୱର : Signature ପିଛା ଶହେ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : (ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ) ଏ...ଏ... ଆରେ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ଯେ କଥା
କ'ଣ କି... ବିଭୂତି ବାବୁ State award ପାଇଁ apply କରୁଛନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : District Office କିରାଣୀ କହୁଛି ନବ ଶହେଟଙ୍କା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ପୁଣି Signature ପିଛା ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏ Signature ପିଛା ଶହେ ?

ବିଭୂତି : ସେହି କଥା ପରା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଏ କିରାଣୀମାନେ ଦେଶଟାକୁ ଗୋଟାପଣ ଗିଳିଦେବେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଗିଳି ଦେଲେଣି । (ଏହି ସମୟରେ ବାହାରୁ ପ୍ରଥମେ ଦୁଇଟିନି
ରାଉଣ୍ଡ ଗୁଲିର ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ପରେ ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ ଭୟାର୍ଚ୍ଚ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଯାଏ
ସମସ୍ତେ ଚମକି ଉଠନ୍ତି ।)

ସମସ୍ତେ : କ'ଣ ହେଲା ? (ସାବିତ୍ରୀ ଦୌଡ଼ି ଆସନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ହେଲା ? କ'ଣ ହେଲା ସାବିତ୍ରୀ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ ହେଲା ?

ସାବିତ୍ରୀ : (କେବଳ ଡରରେ ଝୁହୁଁ ଥା'ନ୍ତି ଓ ଧକଡ଼ ଥା'ନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ
ହେଲା ? 'କ'ଣ ହେଲା' ପଛରୁ ଥାନ୍ତି ପଶିଆସେ ଜଣେ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ
ଯୁବକ, ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ।)

ଅର୍ଜୁନ : ଖବରଦାର - ପାଟି ଖୋଲିଲେ 'ଜୋ' ।

ସାବିତ୍ରୀ : (ଭୟରେ) ନା ନା

ଅର୍ଜୁନ : କ'ଣ ଦେଖିଲ ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୩୯

ସାବିତ୍ରୀ : (କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ)

ଅର୍ଜୁନ : ତୁମ୍ଭ; ନା କିଛି ଦେଖନ ।

ମହେଶ୍ୱର : (ଅର୍ଜୁନକୁ ଚିହ୍ନି ଚିହ୍ନି) ତୁ... ମାନେ ତମେ...

ବିଭୂତି : ଆରେ ତମେ ନାହିଁ ମାନେ ତୁ

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ତୁ ଆମ ପ୍ରସନ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ତ ?

ଅର୍ଜୁନ : (ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି, ଚିହ୍ନିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ)

ମହେଶ୍ୱର : ତୁ... ନାହିଁ ମାନେ ତମେ ଅର୍ଜୁନ ମହାପାତ୍ର ତ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତୁ ଆମ ଝାଡ଼େଶ୍ୱର ହାଉସ୍‌ଲ୍ Student ନା ?

ବିଭୂତି : ଆମ ସ୍କୁଲର ପାଠ୍ୟବ୍ୟାପାର ଏକମାତ୍ର ପାଠ୍ୟକୁଳ୍ Student ଅର୍ଜୁନ
ମହାପାତ୍ର ନୋହୁଁ କି ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ଆପଣମାନେ ତା' ହେଲେ ମୋତେ ମନେରଖୁଛନ୍ତି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଜଏ କି କଥା, ତୋତେ ପୁଣି ଭୁଲିଯିବୁ ?

ବିଭୂତି : ତୁ ପରା ଆମର ତାହାଣ ହାତ ଥିଲୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବାପ କ'ଣ ପୁଅକୁ ଭୁଲିପାରେ ?

ଅର୍ଜୁନ : ମୋର କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେନାହିଁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମନେନାହିଁ ? ଆରେ ମୁଁ ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର୍, ହେଡ଼ସାର୍, ସାହିତ୍ୟ
ପଢ଼ଉ ନଥିଲି ।

ଅର୍ଜୁନ : ସାହିତ୍ୟ... ? ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର୍ ? ହଁ ସାର୍ ମନେପଡ଼ିଲା ମାଟ୍ରିକ୍
ପରୀକ୍ଷା ବେଳେ ଆପଣ କହିଥିଲେନି - ଅର୍ଜୁନ ଯା ବାପାଙ୍କଠୁ

ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କା ନେଇଆ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଦେଇଦେବି - ମୁଁ କହିଲି
ସାର୍ ବାପା ଦେବେନି ଆପଣ ସାର୍ ତୁମ୍ଭଙ୍କ ମୋତେ ଉପାୟଟା
ବତେଇ ଦେଇଥିଲେ - ଯା ଆଲମାରୀ ଭାଙ୍ଗି ଟଙ୍କା ନେଇଆ । ମୁଁ
ଆଲମାରୀ ଭାଙ୍ଗି ଟଙ୍କା ଆଣିଦେଲି । ଆପଣ ଜେରକ୍ କରନ୍ତି ପ୍ରଶ୍ନ
ଦେଲେ ତା' ପରେ ଉତ୍ତର ବି କରେଇ ଦେଇ ମୋ desk ପାଖରେ
ଦେଇ ଆସିଥିଲେ । ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ ମନେଅଛି, ତା' ହେଲେ ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ଏବେ ମନେପଡ଼ିଲା ।

ବିଭୂତି : ମୁଁ ବିଭୂତି ସାର୍ ବିଜ୍ଞାନସାର୍ ।

ଅର୍ଜୁନ : ବିଭୂତି ସାର୍... ବିଜ୍ଞାନସାର୍ ? ହଁ, ସାର୍ ଆପଣଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ତ ମୁଁ
ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ପାଠଲି । ଆପଣ ନିଜେ କେତେ କଷ୍ଟକର ମୋତେ କପି
ଯୋଗେଇ ଥିଲେ ।

ବିଭୂତି : ଆରେ ମନେରଖୁଛୁଟି ।

ଅର୍ଜୁନ : ଆଉ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆଉ ମୁଁ ?

ଅର୍ଜୁନ : ମହେଶ୍ୱର ସାର୍ । ଅଙ୍କ ପଢ଼ନ୍ତି ଥିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ପରୀକ୍ଷାରେ ତୋ କପି ଛଡ଼େଇ ନେଇଥିଲି ।

ଅର୍ଜୁନ : ତା'ଛଡ଼ା ବହୁତ ପିଚୁଥିଲେ ସାର୍ । ଥରେ ମିଛ କହି ଦେଇଥିଲି ଯେ
ପିଟିପିଟି ମୋ ପିଠି ଫଟେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଏବେ ବି ସେ ଦାଗ
ଅଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ -

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ସାର ସେ, କେତେବେଳେ କେମିତି ଭୁଲ୍‌ବୁଲ୍‌ରେ ବାଡ଼େଇ ଦେଇଥିବେ ।

ବିଭୂତି : ଅବଶ୍ୟ ମହାନ୍ତି ସାର ସେତେବେଳେ ବହୁତ ବାଡ଼ଇ ଥିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ନାଜ୍ ନାଜ୍ ଏବେ ବି ତ ମୁଁ ବାଡ଼ାଏ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ କହିଲେ ଆପଣ ଏବେ ବି ବାଡ଼ଇଛନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ବେତଟେ ନ ଧରିଲେ ମୁଁ ତ ଝଲିପାରେନା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତା' ମାନେ ଆପଣ ବାଡ଼ଇଛନ୍ତି ପୁଣି ବେତରେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ଉଷ୍ମଜଳତା, ଅନିୟମିତତା ଆଉ ଖରାପ ଆଚରଣ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ସହିପାରେନା ବାଡ଼େଇ ଦିଏ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା, ଏଗୁଡ଼ା, ଏଥର ସହିବା ଶିଖନ୍ତୁ, ବାଡ଼େଇବା ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ବାଡ଼େଇବା ଛାଡ଼ିଦେବି ?

ବିଭୂତି : ଏଇଟା ଆହୁରି ପଢ଼ନ୍ତୁଛନ୍ତି ? ପ୍ରାପ୍ତେଷୁ ଷୋଡ଼ଶବର୍ଷ ପୁତ୍ରମିତ୍ର ମିବାଚରେତ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଉ ? ଆପଣ ତ, ଖାଲି ଆପଣ ନୁହଁନ୍ତି, ସବୁ Mathematics ବାଲାଙ୍କର ଇଏ ଗୋଟାଏ ରୋଗ । ସଂସ୍କୃତକୁ ହେୟଜ୍ଞାନ, ପଣ୍ଡିତକୁ ପରିହାସ, ନା ଏଣିକି ବାଡ଼ାବାଡ଼ି ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ବୁଝିଲୁ ବାବା ଅର୍ଜୁନ, ସାରଙ୍କ କଥା କିଛି ଭାବିବୁନି ବାପା ।

ଅର୍ଜୁନ : ନା, ନା, Madam ବୋଧହୁଏ ସାରଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ହଁ, ସେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ଅର୍ଜୁନ : Madam ନମସ୍କାର, Madam ଚିକିଏ ଡରି ଯାଇଛନ୍ତି ।

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ❖ ୪୨

- ସାବିତ୍ରୀ : ଡରିବିନି ? ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଲୋକଟାକୁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେଲୁ ।
- ଅର୍ଜୁନ : ବାସ୍, ଯେତିକି କହିଲେ କହିଲେ ଆଉ କହିବେନି - କହିଲେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବେ, ମୋତେ ପାଣିଗିଲାସେ ଦିଅନ୍ତୁ ।
- ସାବିତ୍ରୀ : ପାଣି !
- ମହେଶ୍ୱର : ଓଃ ଗଲ, ଯାଅ ପାଣିଗିଲାସେ ଆଣ ଯାଅ । (ସାବିତ୍ରୀ ଝହଁ ଝହଁ ଯାଆନ୍ତି)
- ଅର୍ଜୁନ : ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତ ସହିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ସାମ୍ନାରେ ଗୁଳିଖାଇ ଲୋକଟା ଚଳି ପଡ଼ିଲା ତ, ସାର୍ ଟିକିଏ Madamକୁ ବୁଝେଇ ଦେବେ । ପୁଲିସ୍ ଆସିପାରେ ପଚାରିଲେ କିଛି କହିବେନି ।
- ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା, ନା, ଏଗୁଡ଼ା ସବୁ କ'ଣ କହିବା କଥା ।
- ବିଭୂତି : ନା, ନା, ମହାନ୍ତିସାର ଭାଇଜକୁ ବୁଝେଇ ଦେବେ ।
- ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମର ଏତେକଥାରୁ କ'ଣ ମିଳିବ ? ହଁ ଅର୍ଜୁନ, ବାପା ଏବେ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ?
- ଅର୍ଜୁନ : କହିପାରିବିନି ।
- ବିଭୂତି : ବାହାସାହା ହେଲୁଣି ?
- ଅର୍ଜୁନ : ବାହାସାହା ? (ହସନ୍ତି)
- ମହେଶ୍ୱର : ଏବେ କ'ଣ କରୁଛୁ ?
- ଅର୍ଜୁନ : ଯାହା କଲି -
- ସମସ୍ତେ : ମାନେ ?

ଅର୍ଜୁନ : ନରହତ୍ୟା ?

ସମସ୍ତେ : ନରହତ୍ୟା !!

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ରୋଜଗାର କରିବା କଥା । ଯେତେଯୋଷିବା ପାଇଁ କିଛି ଗୋଟେ ଧରା । ମୁଁ ଏଇ ଧରା ଧରିଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ନରହତ୍ୟା ଗୋଟେ ଧରା ? ଯେଷା ? ତୁ କ'ଣ କହୁଛୁ ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ଏବେ ଏଇ ଲୋକଟାକୁ ମାରିଦେଲି ତିରିଶହଜାର ପାଇଯିବି ।

ବିଭୂତି : ମଣିଷ ମାରିବାଟାକୁ ଯେଷା କରିହୁଏ ?

ଅର୍ଜୁନ : କରିଛି ତ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କିନ୍ତୁ... ହେଲା, ଯୋଉଟା ସୁବିଧା ହେବ ନା କ'ଣ ବିଭୂତିବାବୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : କାହିଁକି, ତୋତେ କ'ଣ ଆଉ କିଛି ଯେଷା ମିଳିଲାନି ?

ଅର୍ଜୁନ : କାହିଁ ? ଏମିତି ସହଜ ସୁଲଭ ଯେଷାଟେ କାହିଁ ମୋତେ ଦିଶିଲାନି । ଆପଣଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଯୋଉଟା ପାଇଲି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆମ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ? ଆମେ କ'ଣ କହିଥିଲୁ ତୋତେ ଏଇ ଯେଷା କରିବାକୁ ?

ଅର୍ଜୁନ : ସେଇଟା ନ କହି ତ ଆପଣ ଭୁଲ୍ କରିଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ଇ ପଢ଼ଇ ମୋତେ ଯଦି ମୋ ଯେଷାଟା କହିଦେଇଥାନ୍ତେ ତା' ହେଲେ ମୁଁ ଏ କାମ କରିଥାନ୍ତି କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଅବଶ୍ୟ, ହେଲେ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମ ସିଲାବସ୍ରେ କ'ଣ ଯେଷା ଅଛି ।

ଅର୍ଜୁନ : ନଥିଲେ ରଖନ୍ତୁ ନ ହେଲେ ଏମିତି ତେର ଛାତ୍ର ମୋ ପିଛା ଧରିବେ,
ଏଥିରେ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ଅଛି ।

ବିଭୂତି : ଏଁ, ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ସାର, ଗୋଟେ ମଣିଷକୁ ମାରିଲେ ୩୦/୪୦/୫୦ ହଜାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ମିଳି ଯାଉଛି । ତା'ଛଡ଼ା ମଣିଷ ମାରିଲେ ହାତରେ ରକ୍ତ ଲାଗୁନି କି
ଗୋଡ଼ରେ କାଦୁଅ ଲାଗୁନି । ସବୁଠୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା ଏ ଲାଇନ୍‌ରେ
କମ୍ପିଟିସନ୍ ନାହିଁ । ଆଉ Donation ନାହିଁ, ସଲାମି ନାହିଁ, ଘରଭଡ଼ା
ନାହିଁ, establishment ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦୌ ନାହିଁ, ଖାଲି 'ତୋ'ଟେ କର
ଠନ୍ ଠନ୍ ଗଣିନିଅ । ମୋର ମାସକୁ ଗୋଟେଯୋଡ଼େ ମିଳିଲେ
ତେର । ଏ ମାସ ତ ତିନିଟା ହୋଇଗଲାଣି । Revenue stamp
ମାରି ନେଇଥିଲେ income tax ପଡ଼ି ଆଆନ୍ତା । ସେ ରେଞ୍ଜି ତ
ପାରି ହୋଇଗଲାଣି ।

ମହେଶ୍ୱର : ତଥାପି ମଣିଷ ମାରିବାଟା (ସାବିତ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାସେ ଆଶନ୍ତି ।)

ଅର୍ଜୁନ : କାହିଁକି ? ଏଠି ଯେତେବେଳେ କୁକୁଡ଼ାମାରି ଛେଳି ମାରି ମଣିଷ
ପେଟ ପୋଷୁଛି ମଣିଷ ମାରି ପେଟ ପୋଷିଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ? ମୁଁ
ସାର୍ ବହୁତ ଚିନ୍ତାକରି ଏ ପ୍ରଫେସନ୍‌ଟାକୁ ହାତକୁ ନେଇଛି । ସାର୍
ଆପଣଙ୍କର ଯଦି କେତେବେଳେ ଦରକାର ପଡ଼ିବ ମୋତେ Contact
କରିବେ, ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ Concession କରିଦେବି, କିଛି
ଅସୁବିଧା ହେବନି । ଆପଣଙ୍କ Address ଗୋପନ ରହିବ । (ଗ୍ଲାସ୍
ନେଇ କିଛି ପିଇଦିଏ, ତା'ପରେ ପକେଟ୍‌ରୁ ଗୋଟେ ଛୋଟ
ମଦବୋତଲ ବାହାର କରି ପାଣିରେ ଢାଳେ ସମସ୍ତେ ଝାହାଁନ୍ତି ।)
କଥା କ'ଣ କି ସାର୍, ମଣିଷଟେ ମାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଏନି -
ସହଜରେ ମାରିଦିଏ । ମଣିଷ ମାରିବାଟା too easy ଆପଣ ବି
ସାର୍ ମାରିଦେବେ । ମାରି ସାରିଲା ପରେ ଟିକିଏମାତ୍ର ଅଳ୍ପସମୟ

ପାଇଁ ଝଟକା ଲାଗେ ତେଣୁ ତାକୁ ଭୁଲିଯିବା ପାଇଁ ଗୋଟେ ଗ୍ଲାସ
ହେଲେ...

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ?

ଅର୍ଜୁନ : ମଦ (ପିଉ ଥିଲେ)

ମହେଶ୍ୱର : ମଦ ? (ଝପଡ଼ାଏ ପିଟିଲେ) ମୋ ଆଗରେ ମଦ ପିଉଛୁ ? (ଗ୍ଲାସ
ଖସିପଡ଼େ ସମସ୍ତେ ତରି ଯାଆନ୍ତି, ଅର୍ଜୁନ କ୍ରୋଧରେ ଋହୁଁଥାଏ,
ଧଡ଼କିନା ଝଲିଯାଏ ।)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ !

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର !

ମହେଶ୍ୱର : (ନିଜକୁ ନିଜ ହାତକୁ ଆଉ ଅର୍ଜୁନର ଯିବା ବାଟକୁ ଝଟି ଥା'ନ୍ତି ।)
ମୋ ହାତଟା କେମିତି ଆପଣାଛାଏଁ ଉଠିଗଲା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ, ହାତଟା ଉଠିଗଲା ।

ବିଭୂତି : ତା' ହାତଟା ଯଦି ଉଠିଯାଇଥା'ନ୍ତା ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବୁଝେଇଲେ ତ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବୁଝି ଥାଆନ୍ତେ -
ଆସହେ ବିଭୂତିବାବୁ(ଯାଆନ୍ତି) ।

ବିଭୂତି : ଏକଦମ୍ ନିଆଁ ଦେହରେ ହାତ(ଯାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ନିଆଁ, ନିଆଁକୁ ଯେମିତି ଆୟତ୍ତରେ ରଖି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଲେ
ସେ ଆମର ଭାତ ରାନ୍ଧିଦିଏ, ପାଣି ଗରମ କରିଦିଏ, ଝକର ଭଳି
ସେବାକରେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ନିଆଁକୁ ଅବହେଳା କରି ସାମାନ୍ୟ ଅଣାୟତ
କରିଦେଲେ କ୍ଷଣିକ ଭିତରେ ଏ ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀଟାକୁ ଜାଳିପୋଡ଼ି
ଛାରଖାର କରିଦିଏ । ଏ ଅର୍ଜୁନ ସେମିତି ଏକ ନିଆଁ । ଯା'କୁ ଆୟତରୁ

ବାହାରି ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆୟତକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନ ହେଲେ ଜଏ
ଦିନେ କ'ଣ ନାଜ୍ କ'ଣ କରିବସିବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଜାଣୁଛ ତ ସେଟା ନିଆଁ ତାକୁ ଚାପୁଡ଼ାଏ ମାରିଦେଇ କ'ଣ ପାଇ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆରେ ଯେତେହେଲେ ସେ ମୋ ଛାତ୍ର ଭୁଲ୍ ଠିକ୍ରେ ତାକୁ ଶାସନ
କରିବା କ'ଣ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ହାତରେ ପିଣ୍ଡଳ ଥିଲା ଯଦି କିଛି କରିଦେଇ ଆଆନ୍ତା ।

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣଟା ଏମିତି କରିଦେଇ ଆଆନ୍ତା ? ମାରି ଦେଇଆଆନ୍ତା ?
ମାରୁ ତା' ବୋଲି ସତ କହିବାକୁ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାକୁ ଯିବାବେଳେ
ଜୀବନ ପ୍ରତି ଏତେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେବା କ'ଣ ଦରକାର ? ଜନ୍ମ ସରିଛି
ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ତ ଆସିବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ବୋଲି ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଏମିତି ପିଣ୍ଡଳ ଆଗରେ ମଥା ଦେଖେଇବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏମିତି ଏକ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ଏଇ ଅର୍ଜୁନ ଓ ପିଣ୍ଡଳକୁ ନେଇ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଅର୍ଜୁନ ଓ ପିଣ୍ଡଳ !

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ଆଜି ସିନା ତା' ହାତରେ ଏ ସତ ସତ୍ତ୍ୱିକା ପିଣ୍ଡଳ ଦେଖୁଛ,
ସେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ଅଷ୍ଟମରେ ପଢୁଥାଏ । ଗୋଟେ ପିଲାଟି ଗୋଟାଏ
ଖେଳଣା ପିଣ୍ଡଳକୁ ଚୋରାଇ ନେଇଥିଲା । ପିଲାଟି କହିଲା, ମୁଁ ପରୀକ୍ଷା
ମାନିଲାମି - ବହୁତ ବୁଝେଇଲି ଜମାରୁ ମାନିଲାମି, ହାତରେ ବେତ
ଥିଲା ବାଡ଼େଇଲି ବାଡ଼େଇଲି ହାତ ପିଠି ପେଟଫୁଲେଇ ଦେଲି ତା'ପରେ
ମାନିଲା । ସେ ପିଲାଟା ପାଖରେ ଭୁଲ୍ ମାଗିଲା । ତା' ପିଣ୍ଡଳ ତାକୁ
ଦେଇ ଘରକୁ ଗଲା । ମୁଁ ମୋର ଘରକୁ ଆସିଲି । ସେଦିନ ତମେ
ନଥିଲ, କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲ । ବୋଧହୁଏ ତମ ଘରକୁ କି କ'ଣ -
ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଏମିତି ବସିଥାଏ ଆସିଲେ ବିଭୂତିବାବୁ -

ବିଭୂତି : (ପହଞ୍ଚି) ମହାନ୍ତି ସାର; କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆରେ ବିଭୂତି ବାବୁ ଯେ କ'ଣ ହେଲା ?

ବିଭୂତି : କ'ଣ ହେଲା, ଆହୁରି ପଚାରୁଛନ୍ତି ? ସାପ ଲାଞ୍ଜରେ ହାତ ମାରିଦେଇ
ଘରେ ବସି ବଂଶୀ ପୁକୁଛନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ସାପ ଲାଞ୍ଜ ?

ବିଭୂତି : ନୁହେଁ ତ ଆଉ କ'ଣ ? ପ୍ରସନ୍ନ ମହାପାତ୍ର ଭଳିଆ ଲୋକର ପୁଅ ।
ତା' ଦିହରେ ଆଙ୍ଗୁଳି ଟିପ ଲଗେଇବାକୁ ମୁଁ ତ ମୁଁ ଖୋଦ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର
ତରଫି । ଆପଣ କ'ଣ ନା ବାଡ଼େଇ ବାଡ଼େଇ ରକ୍ତାକ୍ତ କରିଦେଲେ ?

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ହେଲା ସେଇଠୁ ?

ବିଭୂତି : ପୁଣି ଚୋରି କେଶରେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ମଲା ସେ ଚୋରିକଲା ମାଡ଼ ଖାଇଲା ।

ବିଭୂତି : ଚୋରିକଲା, ଆପଣ ଖାଲି କହିଦେଲେ ହୋଇଯିବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କାହିଁକି କହିବି କ୍ଲବର ପିଲାମାନେ କହିଲେ ।

ବିଭୂତି : ପିଲାମାନଙ୍କ କଥାକୁ ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ କେମିତି ?

ମହେଶ୍ୱର : କାହିଁକି କ'ଣ ହେଲା କୁହନ୍ତୁ ତ ?

ବିଭୂତି : ସେକଥା କୁହନ୍ତୁନି । ଅବସ୍ଥା ଏକଦମ୍ ଅସମ୍ଭାଳ । ଏବେ ଶହଶହ
ଲୋକ ଠେଙ୍ଗାବାଡ଼ି ଧରି ଆପଣଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଶହଶହ ଲୋକ ଠେଙ୍ଗାବାଡ଼ି ଧରି ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କ'ଣ
ପାଇଁ ?

ବିଭୂତି : ସେକଥା ବି ବୁଝେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୪୮

ମହେଶ୍ୱର : ମୋର ଅପରାଧ କ'ଣ ?

ବିଭୂତି : ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସକଲେ କେମିତି ? ପ୍ରସନ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ପୁଣି ଚୋରି
କରିବ ପୁଣି ଦାମ ସାହୁ ପୁଅ ଗୋପାଳ ସାହୁର ଖେଳଣା ପିଣ୍ଡଳ ?

ମହେଶ୍ୱର : କ୍ଲାସରେ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ବୁଝିବେ ଆପଣ ଆଗ ଦେଲେ ସେ ପିଣ୍ଡଳଟା ।

ମହେଶ୍ୱର : କୋଉ ପିଣ୍ଡଳଟା ?

ବିଭୂତି : ଯୋଉଟା ଆପଣ ଛଡ଼େଇ ରଖିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କ'ଣ ରଖିଛି ? ଗୋପାଳର ପିଣ୍ଡଳ ଗୋପାଳକୁ ଦେଇଦେଲି ।

ବିଭୂତି : ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ଏବେ କ'ଣ ହେବ ? ସାରା ଗାଁ ଛୁଲସ୍ତୁଲ୍
ହୋଇଗଲାଣି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଯା ହବ ହବ, ତରୁଛ କାହିଁକି ?

ବିଭୂତି : ଇଚ୍ଛତ ଗୁଳିଯିବ ସାର୍ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୋତେ ଆଉ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? (ତ୍ରିଲୋଚନ ଆସନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣ କିଓ ମହାନ୍ତି ବାବୁ ଆମକୁ ଟିକିଏ ରଖେଇ ବସେଇ ଦେବେନି ?

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ସାର୍ -

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାହିଁ, ସେ ପିଣ୍ଡଳ କାହିଁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଯାହା ପିଣ୍ଡଳ ତାକୁ ଦେଇଦେଇଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଏତେବଡ଼ ଫଇସଲା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ପଦେ ପଛରି
ପାରିଲେନି ? ଦେଇଦେଲେ ଏବେ କ'ଣ କରାଯିବ ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅକୁନ୍ତ * ୪୯

ମହେଶ୍ୱର : କାହିଁକି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ ତ ଘରେ ବସିଛନ୍ତି ଜାଣିବେ କେମିତି ? ପକ୍ଷରତ୍ନ
ବିଭୂତିବାବୁକୁ ।

ବିଭୂତି : ମୁଁ କହି ସାରିଲିଣି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କହି ସାରିଛନ୍ତି ତ ? ପ୍ରସନ୍ନ ବାବୁକୁ ଆପଣ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ? ତାଙ୍କ
ପୁଅ ଦେହରେ ହାତ ଦେଇଦେଲେ ।

ବିଭୂତି : ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ଚୋର କହିଦେଲେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ତାଙ୍କର ପୁଅର ପିଣ୍ଡଳ ଛଡ଼େଇ ଦାମସାହୁ ପୁଅ ଗୋପାଳକୁ
ଦେଇଦେଲେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ସାର ଦାମ ସାହୁ ପ୍ରସନ୍ନ ମହାପାତ୍ର ଭିତରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥାଇପାରେ
ହେଲେ ଗୋପାଳ ଆଉ ଅର୍ଜୁନ ବିଶେଷକରି ଆମ ଆଖିରେ କ'ଣ
ସମାନ ନୁହନ୍ତି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଓ ହ ରଖନ୍ତୁ ସେ ବାଜେକଥା ପିଣ୍ଡଳ କାହିଁ ?

ବିଭୂତି : ପିଣ୍ଡଳ ଥିଲେ ତ ମୁଁ ନେଇଯାଇଥାନ୍ତି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଉ ହେଲା । ସେମିତି ଏକ ପିଣ୍ଡଳ ମାର୍କେଟ୍‌ରୁ କିଣି ଅର୍ଜୁନ ହାତରେ
ଦେଇ ଆସନ୍ତୁ । ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ କ'ଣ କହିଲି ଶୁଣିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆପଣ ମୋତେ କହୁଛନ୍ତି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଉ କ'ଣ ଗାଁବାଲାଙ୍କୁ କହୁଛି ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ ପିଣ୍ଡଳଟେ କିଣି ଅର୍ଜୁନ ଘରେ ଯାଇ ତା' ହାତରେ ଦେବି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ, ଆହୁରି ତା' ବାପା ପାଖରେ କ୍ଷମା ମାଗିବାକୁ କହିନି ।

.....
ଅଶୀତ ଅର୍ଜୁନ * ୫୦

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ ପାରିବିନି ।

ବିଭୂତି : କ'ଣ କହିଲେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ପିଲାଙ୍କୁ ଶାସନ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ Compromise କରିପାରିବିନି ।

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର୍, ପରିସ୍ଥିତି ଭାରି ଭୟଙ୍କର ହେବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ଯାହା ହଉଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ବଡ଼ ଅଭୂତ କଥା ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର୍ କ୍ଷମା କରିବେ ମୁଁ ପାରିବିନି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବିଭୂତି ବାବୁ ?

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର୍ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆପଣଙ୍କର ଯାହା କରିବାର କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଗୋଟେ ପିଲାର ଆଚରଣ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଯାଇ ଯାହା କରିଛି ଠିକ୍ କରିଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ ପିଲାଟାକୁ ବୁଝେଇ ଦେଲେନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର୍ ବହୁତ ବୁଝେଇଛି । ତା'ଛଡ଼ା ଭୟ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ପିଲା ପାଠପଢ଼ିବେନି । ଭୟରୁ ଭକ୍ତି, ଭକ୍ତିରୁ ଭରସା, ଭରସାରୁ ବିଶ୍ୱାସ । ତେଣୁ ଭୟ ରହିଲେ ପାଠ ଉପରେ ଭରସା ରହିବ, ନ ହେଲେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାର୍ଥରତା ବଢ଼ିଯିବ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମେ ଏଠି ଆପଣଙ୍କ ଭାଷଣ ଶୁଣିବାକୁ ଆସିନୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଭାଷଣ ନୁହେଁ, ଶିକ୍ଷାର ନୈତିକତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହୁଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବିଭୂତି ବାବୁ । ଏବେ କ'ଣ କରିବେ ?

.....
ଅଶୀତ ଅର୍ଜୁନ * ୪୧

ବିଭୂତି : କ'ଣ ମହାନ୍ତି ସାର୍ । ଆମେ ନ ହେଲେ ପିଣ୍ଡଳଟେ କିଣି ଆଣୁଛୁ ।
ଆପଣ ନେଇ ଦେଇ ଆସନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ ପାରିବିନି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆସନ୍ତୁ ବିଭୂତି ବାବୁ । (ଭିତରେ ଯାଆନ୍ତି)

(FLASH BACK ସରିଯାଏ ।)

ମହେଶ୍ୱର : ବାବୁ ସେମାନେ ନିଜ ହାତରୁ ପଇସା ଦେଇ ପିଣ୍ଡଳଟେ କିଣି ଅର୍ଜୁନକୁ
ଦେଲେ । ସେହି ଖେଳଣା ପିଣ୍ଡଳ ଧରିଥିବା ଅର୍ଜୁନ ଆଜି ଅସଲି
ପିଣ୍ଡଳ ଧରି ବୁଲୁଛି । ଆମେ ପରୋକ୍ଷରେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଏମିତି କରିଛୁ ।
ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଦାୟୀ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତେବେ ତ ସର୍ବନାଶ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସମାଜର ଅଧଃପତନ ସମୟ ପାଖେଇ ଆସୁଛି । ତଥାପି...(କ'ଣ
ଭାବନ୍ତି) ମୋତେ କିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

- ଅନ୍ତର -

ମଧ୍ୟାଂଶ

(ସମୟ ଅପରାହ୍ନ । ସାବିତ୍ରୀ ବୁଲିବୁଲି ମୁଣ୍ଡ ବୁଣ୍ଡଇ ଥା'ନ୍ତି ।
କବାଟରେ ଶବ୍ଦହୁଏ ।)

ସାବିତ୍ରୀ : କିଏ ? (ଯାଆନ୍ତି କବାଟ ଖୋଲନ୍ତି, ଆସନ୍ତି ମହେଶ୍ୱର ହାତରେ
ଗୋଟେ ବ୍ୟାଗ୍ ଓ ଅନ୍ୟଏକ ପ୍ୟାକେଟ୍)

ସାବିତ୍ରୀ : କ'ଣ, ଆଜି କ'ଣ ଏତେ ସହଜ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆଜିପରା ଜାନୁଆରୀ ୨୩ନେତାଜୀ ଜୟନ୍ତୀ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତେଣୁ ଶାନ୍ତ ହୁଟି ହୋଇଗଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : ନା, ସବୁ ବର୍ଷ ଏମିତି ଗୋଟେ ନେତାଜୀ ଫଟୋର ପୂଜାମାଳତେ
ଦେଇ ଧୂପ ଦି'ଟା ଜଳେଇ ଦେଇ ନେତାଜୀ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ
କରାଯାଏ । ଏ ବର୍ଷ ତ ମୋ Chargeରେ ସ୍କୁଲ ମୁଁ କହିଲି ନା
ନେତାଜୀ ଜୟନ୍ତୀ ଧୂମଧାମ୍ରେ ପାଳିବା । ପିଲାଠୁ ମାଷର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଖୁସି ହୋଇଗଲେ ସ୍କୁଲ ପୋଖରୀରୁ ମାଛ ଧରାଗଲା, ସ୍କୁଲ ବଗିଚାରୁ
କୋବି, ମୂଳା ଉପୁଡ଼ା ଗଲା, ବାସ୍ ତାତ, ମାଛ ରନ୍ଧା ହେଲା ।
ପିଲାମାନେ ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଖାଇଗଲେ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତମେ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିଲ ବୋଲି ସିନା କରେଇଦେଲ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସେଇକଥା ପରା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଆଜି ଗୋଟିଏ କଥା ମହେଶ୍ୱର
ସାର୍ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହୋଇଗଲେ ନା ସ୍କୁଲଟା ଏକଦମ୍ ସୁନା ପାଲଟି
ଯିବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଉ ? ମୁଁ କ'ଣ କହେନି ?

ମହେଶ୍ୱର : କିଏ କହିଦେଲେ କ'ଣ ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହୋଇଯିବି ? ଆହୁରି
ଦି'ବର୍ଷ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ଦି'ବରଷ ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୫୩

ମହେଶ୍ୱର : ଆଉ, ତ୍ରିଲୋଚନ ତ୍ରିପାଠୀ ରିଟାୟାର୍ଡ କଲେ ଯାଇ ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହେବି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ଆଗରୁ ତାଙ୍କର ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ ?

ମହେଶ୍ୱର : ସିଏ ତ ଦୈବଦୂର୍ଘଟଣା, ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହାଥିବ ହବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ତା' ଭଳି ଲୋକର ଦୈବଦୂର୍ଘଟଣା ହେବା ଉଚିତ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଛି, ସେମିତି କ'ଣ କହୁଛ । ପର ମନ୍ଦ ପାଞ୍ଚଲେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ମନ୍ଦ ପାଞ୍ଚିବେ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମୋଟେ ନୁହେଁ, ସେଭଳି ଲୋକର ମନ୍ଦଚିନ୍ତା କଲେ ଈଶ୍ୱର ଆହୁରି ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବେ । ଛାଡ଼ ଏ ବ୍ୟାଗରେ କ'ଣ ଅଛି ?

ମହେଶ୍ୱର : ପିଲାମାନେ ଖୁସିରେ କିଛି ମୂଳା, କୋବି, ଶିମ୍ପ ପଠେଇଛନ୍ତି ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଏତା ?

ମହେଶ୍ୱର : ଖୋଲ, ଖୋଲିକି ଦେଖୁନା ?

ସାବିତ୍ରୀ : (ଖୋଲି)ଭଏ କ'ଣ ଶାଢ଼ୀ ? କାହା ପାଇଁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ତମଛଡ଼ା ଆମଘରେ ଆଉ କିଏ ଅଛି ଯେ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବ । ତମର ତମର ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମୋର ?

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ସାତଥର ନ କହିଲେ ଶାଢ଼ୀଟେ ଆସେନି । ଭଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଜି କେଉଁ ଦିଗରୁ ଉଦୟ ହେଲେକି - ନାଁ ନ ଧରୁଣୁ ପେକେଟ୍‌ରେ ଶାଢ଼ୀ ।

ମହେଶ୍ୱର : ପସନ୍ଦ ହେଉଛି ତ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ବିନା ବରାଦରେ ଶାଢ଼ୀଟେ ଆଣିଛ, ପସନ୍ଦ ହେବନି ? କେତେ ପଡ଼ିଲା ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କ'ଣ କିଣିକି ଆଣିଛି ?

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୫୪

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଉ ?

ମହେଶ୍ୱର : ସ୍କୁଲକୁ ଗୋଟେ test paper କମ୍ପାନୀ ଆସିଥିଲା । ସେ Request କଲା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଦେ କହିଦେବାକୁ ଯେ ଏ ଟେଷ୍ଟପେପର ଭଲ କିଣ ? ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହିଦେଲି, ସେ ଖୁସିହୋଇ ଶାଢ଼ୀଟା Present କଲା । ମୁଁ ଆଶ୍ଚୁ ନଥିଲି । ସେ କହିଲାକି, ପ୍ରତିବର୍ଷ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ମାଗିକି ଦାବି କରିନିଅନ୍ତି ଏ ବର୍ଷ ବି ଥିଲେ ନେଇଥାଆନ୍ତେ । ସେ ନାହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ବଦଳରେ ଆପଣ ଅଛନ୍ତି । ଆପଣ ନିଅନ୍ତୁ । ବାଧକରି ଦେଇଗଲା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଦେଖୁଛ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହେଲେ କେତେ ଲାଭ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଓ ଆଜି ତ ସରିଗଲା । ସାତଦିନର ସମ୍ରାଟ୍ - ଛାଡ଼ ପିନ୍ଧି ପିନ୍ଧୁନା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଆଜି ପିନ୍ଧିବି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଏଇନେ ପିନ୍ଧ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମୁଁ ତେବେ ଆଗ ପିନ୍ଧି ଆସେ । (ଯାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ହଁ (ମନଖୁସିରେ ଏଣେତେଣେ ପଦଘରଣ କରୁଥା'ନ୍ତି । କ'ଣ ଭାବନ୍ତି ମନେମନେ କ'ଣ କହୁଥା'ନ୍ତି । କିଛିସମୟ ବିତିଯାଏ ବାହାରୁ ତାଙ୍କ ଶୁଭେ ।)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ । ହୋ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : କିଏ ? (ଯାଆନ୍ତି) ସାର୍ ଆପଣ ? କେତେବେଳେ ଆସିଲେ ? ଆସନ୍ତୁ, ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ (ଆସନ୍ତି) ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଉ କ'ଣ ପାଇଁ ଭିତରକୁ ତାକୁଛନ୍ତି ? କ'ଣ ଆଉ ବାକି ରଖୁଛନ୍ତି, ଦେବେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ମାନେ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସାତଦିନ, ମାତ୍ର ସାତଦିନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲେ । ସ୍କୁଲଟାକୁ ବରବାଦ୍ କରିଦେଲେ ? ତା'ର ଐତିହ୍ୟ, ପରଂପରା ସବୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲେ ।

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୫୫

ମହେଶ୍ୱର : ନଷ୍ଟ କରିଦେଲି ? କ'ଣଟା କରିପକେଇଲି କି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : କ'ଣଟା ଆଉ କରିଥା'ନ୍ତେ ? କ'ଣ ଆଉ କରିଥିଲେ ମନଟା ମାନି
ଥା'ନ୍ତା ?

ମହେଶ୍ୱର : ଆପଣ ଏମିତି କହୁଛନ୍ତି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଉ କ'ଣ ହାତଯୋଡ଼ି ନିବେଦନ ମୁଦ୍ରାରେ କହନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କେମିତି ବୁଝିବେ ? ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହେବାର ନିଶା ଘାରିଛି ତ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଯାହା କହିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟି ସିଧାସିଧା କହନ୍ତୁ ଏମିତି ଇଆତୁ ସିଆତୁ
କହି ମୋତେ ଟେନ୍ସନ୍ ଦିଅନ୍ତୁନି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଟେନ୍ସନ୍ ? କିଏ କହିଲା ଆପଣଙ୍କୁ ନଡ଼ିଆ ବିଛେଇବାକୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ନଡ଼ିଆଗଛରେ ଶୁଖି ଯାଇଥିଲା । ଗୋଟେ ପଡ଼ିଯାଇ ଜଣେ ପିଲା
injured ହେଲା । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ବିଛେଇ ଦେଲି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବିଛେଇଲେ ତ ବିଛେଇଲେ ବିକିଲେ କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଖାଲି ନଡ଼ିଆ ନୁହେଁ, ଆମ୍ଭ ବିକିଛି, ପଣସ ବିକିଛି, କଦଳୀ ବିକିଛି
ଏବଂ ସବୁ ପଇସା ପାଖରେ ରଖି ଆପଣ ଆସିଲେ ବୁଝେଇ
ଦେବାକୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନଡ଼ିଆ ସିନା ଗଛରେ ଶୁଖି ଯାଇଥିଲା, ମାଛ କ'ଣ ପୋଖରୀରେ
ଭାସି ଯାଉଥିଲେ ? ମାଛ ଧରିଲେ କାହିଁକି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଅବଶ୍ୟ ଧରିଛି, କିନ୍ତୁ ମାଛଧରି ମୁଁ ଖାଇଯାଇ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ
କହିଲେ ଆଜି ଜାନୁଆରୀ ୨୩ ନେତାଜୀ ଜୟନ୍ତୀ । ତେଣୁ ଗୋଟେ
ଫିଷ୍ଟ କରିବେ । ଠିକ୍ ଅଛି ସ୍କୁଲ ପୋଖରୀ, ପିଲାଙ୍କ ମାଛ, ସେମାନେ
ଖାଆନ୍ତୁ - ଭୁଲ୍ କ'ଣ କଲି ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନାହିଁ ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲ ପୋଖରୀର ମାଛ । ସ୍କୁଲ ଧାନର
ଝିଉଳ, ଆଉ ସ୍କୁଲ ବଗିଚାର ପରିବାକୁ ନେଇ ସ୍କୁଲପିଲାଙ୍କ ଭୋଜି

ସଭାରେ ସଭାପତିତ୍ବ କରି ଭବିଷ୍ୟତରେ ହେତୁମାଷ୍ଟର ହେବାର ପ୍ରୟତ୍ନ କରିବା କ'ଣ ଠିକ୍ ?

ମହେଶ୍ୱର : ହେତୁମାଷ୍ଟର ପାଇଁ କ'ଣ election ହେବ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରୟତ୍ନ କରି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନାହିଁ ପ୍ରୟତ୍ନ କରନ୍ତୁ । ଭଲଭାବରେ ଦିନରାତି Loudspeaker ଲଗେଇ ପ୍ରୟତ୍ନ କରନ୍ତୁ । ନିଜକୁ ଜଣେ Ideal teacher, ସଙ୍ଗେ ଶିକ୍ଷକ, ଛାତ୍ରବନ୍ଧୁ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ପ୍ରୟତ୍ନ କରି ମୋତେ ଅପଗଣ୍ୟ ମୂର୍ଖ, Corrupt ଯାହା ଯାହା ଜାଣିଛନ୍ତି କହିବୁଲି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଆନ୍ତୁ । ମନା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ହେ ମହାପୁରୁଷ ଜଣେ ସଙ୍ଗେ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ଲାଞ୍ଚ ଖାଆନ୍ତୁନି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଲାଞ୍ଚ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଶହଶହ ଦରିଦ୍ର, ନିରୀହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାଧକରି ଟେଷ୍ଟପେପର ବିକିଲେ କ'ଣ ବିନା ଲାଞ୍ଚରେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ବାଧ ତ କରିନି । କେବଳ advice କରିଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାହିଁକି advice କଲେ ? କୋଉ ପ୍ରଲୋଭନରେ advice କଲେ ? ସେଥିପାଇଁ କେତେଖଣ୍ଡ ଶାଢ଼ୀ ପାଇଛନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଶାଢ଼ୀ ? ପୁଣି କେତେଖଣ୍ଡ... ଖଣ୍ଡେ ତ ମାତ୍ର । ମୁଁ ତ ତାକୁ ମାଗିନି । ସେ ବାଧକରି ଦେଲା । ମୁଁ ତ ତାକୁ ନେଇଯାଇନି । ସବୁତ ରଖୁଛି । ଆପଣ ଫେରିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ଦେବି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସେମାନେ ଯଦି ବାଧ କରିଦେଲେ ତେବେ ରାସ୍ତାରେ ମୋତେ କାହିଁକି କହିଲେ, ଯେ ଆପଣ ନଥିଲେ ଜନ୍ମରକ୍ଷ ହେତୁମାଷ୍ଟର ଆମକୁ ଟେଷ୍ଟପେପର ବିକେଇ ଦେଲେନି - ବହୁତ ହଜରାଣ କଲେ । ଶେଷରେ ଶାଢ଼ୀଟେ ପ୍ରେଜେଣ୍ଟ କରିବାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଟିକେ କହିଦେଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଜରାଣ ? ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ମନା କରିଥିଲି । କାରଣ ହଠାତ୍ ପିଲାମାନେ ବାଧରେ କିଣିପାରିବେନି । ପରେ କିଣିବେ ସେମାନେ

ବହୁତ ବାଧକଲେ କହିଲେ - ସାର୍ ଥିଲେ କହିଥା'ନ୍ତେ ଆପଣ ଅଛନ୍ତି କହିଦିଅନ୍ତୁ । ସାର୍ ତ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏମିତି Presentation ନିଅନ୍ତି - ଏ ବର୍ଷ ଆପଣ ନିଅନ୍ତୁ । କହି ଶାଢ଼ୀ ପେକେଟ୍‌ଟେ ଦେଲେ - ମୁଁ କ'ଣ ନଉଥିଲି । ନେଇ ଯାଉନାହାନ୍ତି କ'ଣ ହେବ ମୋର ସେ ଶାଢ଼ୀ । ସାବିତ୍ରୀ (ତାକି ତାକି ଯାଉଥିଲେ ସାବିତ୍ରୀ ଆସନ୍ତି ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ।) ତମେ....ତମେ ସେ ଶାଢ଼ୀଟା ପିନ୍ଧି ପକେଇଲ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ତମେ ପରା କହିଲ ଏଇନେ ପିନ୍ଧିବାକୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ଯେ ହେଲା, ମୁଁ ନ ହେଲେ ଏମିତି ଏକ ଶାଢ଼ୀ କିଣିଦେବି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଥାଉଥାଉ ଆପଣ ଏ ଶାଢ଼ୀକୁ ନିଜର ଭାବି ନଥିଲେ ପିନ୍ଧିବାକୁ କହି ନ ଥାନ୍ତେ ? କହି ନଥିଲେ ସେ କେବେ ପିନ୍ଧି ନଥାନ୍ତେ ? ବାସ୍ ଏଇଟା ତ ଆପଣଙ୍କର ସଜୋଟପଣିଆ ? ଆଦର୍ଶବାଦୀତା ? ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା ? ଟେଷ୍ଟପେପର ବାଲାଠୁ ଶାଢ଼ୀ କମିଶନ ନେଲେ । ସାରା ଶିକ୍ଷକ ସମାଜକୁ କଲଙ୍କିତ କରିଦେଲେ ? ଧିକ୍ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ଧିକ୍ । ଧିକ୍ ଆପଣଙ୍କ ସଜୋଟପଣିଆ - ଧିକ୍ ଆପଣଙ୍କ ଆଦର୍ଶବାଦୀତା ।

ସାବିତ୍ରୀ : (କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ନିଜକୁ, ଶାଢ଼ୀକୁ, ତ୍ରିଲୋଚନ ବାବୁଙ୍କୁ ଆଉ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖିନେଇ ଦୌଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି ଭିତରକୁ ।)

ମହେଶ୍ୱର : ବାସ୍, ବାସ୍ ବହୁତ କହିଲେଣି । ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ୀ ପାଇଁ ମୋର ମାନସମ୍ମାନ, ଆଦର୍ଶ, ପୌରୁଷ ସବୁକୁ ମାଟିରେ ମିଶେଇ ସାରିଲେଣି । କିନ୍ତୁ ମୋତେ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ନିଜକୁ ପଢ଼ରନ୍ତୁ ଆପଣ ଜଣେ ପ୍ରାଜ୍ଞଭେଟ୍ ହାଲସ୍ତୁଲର ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର । ଦରମା ମାସକୁ ଦେଢ଼ହଜାର ଟଙ୍କା । ଦୁଇଟି ତିନିତାଲା ଘର କଲେ କେମିତି ? ପଘରଏକର ଜମି କିଣିଲେ କେମିତି ? ତିନିଟା ଝିଅ ବାହାଘର କଲେ କେମିତି ? ଦୁଇଟା ପୁଅଙ୍କୁ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପଢ଼ଉଛନ୍ତି କେମିତି ? କେଉଁ ଅର୍ଥରେ କେଉଁ ନୀତିରେ ଆପଣ ଏସବୁ କରୁଛନ୍ତି ? ଆଉ ମୁଁ ସେହି ସ୍କୁଲରେ ମାତ୍ର ହଜାରେ

ଟଙ୍କାରେ ଝଙ୍କିରି କରେ । ଏଇ ଝାଟିମାଟି ଘରେ ରହେ । ମୋଟା
ଖଦଡ଼ ପିନ୍ଧେ । ବଗଡ଼ା ଗଉଳର ଭାତ ଖାଏ । ଆଉ ଚଳେଇ
ପାରିବିନି ବୋଲି ଉତ୍ତରପୁରୁଷକୁ ଜନ୍ମ ବି ଦେଇପାରିନି । ଏଇ ତ
ଆମର ପାର୍ଥକ୍ୟ ? କୁହନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମୁଁ କାହିଁକି କହିବି ? ସ୍କୁଲ କମିଟି କହିବ, ସେଇଠି ହିସାବ ହେବ
କିଏ ସଙ୍ଗୋଟ ? କାଲି ଆସନ୍ତାକାଲି କମିଟି ଡାକିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ, ମୁଁ ବି ହିସାବ ଦେବି । ମୋତେ ବି ହିସାବ ଆସେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାଲି ଆପଣଙ୍କୁ ଯଦି ସସ୍ପେଣ୍ଡ ନ କରିବି ତା' ହେଲେ
ଦେଖିବେ(ଯାଆନ୍ତି) ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ରାତିପାହୁ - (ସାବିତ୍ରୀ ଶାଢ଼ୀ ବଦଳେଇ ଆସନ୍ତି ଶାଢ଼ୀଟାକୁ
ମହେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି ।)

ମହେଶ୍ୱର : ସାବିତ୍ରୀ

ସାବିତ୍ରୀ : ଛି, ଛି, ତମେ ଭାର୍ତ୍ତ, କାପୁରୁଷ, ବଂଚିବା ଶିଖିନା । ଏ ଯୁଗରେ
କେମିତି ବଞ୍ଚୁଥୁଏ । ଯାଅ ତମ ଛାତ୍ରୁ ଶିଖ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଛାତ୍ର ?

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ଅର୍ଜୁନ ମହାପାତ୍ର(କହିଦେଇ ଝଲି ଯାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ଅର୍ଜୁନ ମହାପାତ୍ର !! (Freeze ହୁଅନ୍ତି)

(କିଛିସମୟ ପରେ ଅର୍ଜୁନ ଅନ୍ୟଏକ zoneରେ ଆସି ନାଚେ ।
ଖୁବ୍ ନାଚେ । କିଛିସମୟ ପରେ ହାତଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ଆସନ୍ତି
ତ୍ରିଲୋଚନ । ତାକୁ ନେଇ ଅର୍ଜୁନ ନାଚୁଥାଏ । ଏପଟ zoneରେ
ମହେଶ୍ୱର ଧକ୍କାଧକ୍କା ହୁଅନ୍ତି ଏପଟସେପଟ ହୁଅନ୍ତି - ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ
ସ୍ଥାନରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତି କ'ଣ ଭାବନ୍ତି ପୁଣି ଯାଇ ଶୋଇପଡ଼ନ୍ତି ।)

- ମଞ୍ଚ ଅନ୍ତର -

.....
ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ * ୫୯

ଶେଷାଂଶ

ରାତି ପାହିଯିବାର ସୂଚନା ମିଳେ । କୁଆ-କୁକୁଡ଼ାଙ୍କ ରାବ,
ମନ୍ଦିରର ଘଣ୍ଟା ଓ ମନ୍ତ୍ରଧ୍ବନି ସକାଳ ହେବାକୁ ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତି ।
ସାବିତ୍ରୀ ଚମକି ଉଠି ବାହାରକୁ ଆସନ୍ତି ଦେଖନ୍ତି -

ସାବିତ୍ରୀ : ଏଁ, ରାତି ପାହିଗଲାଣି ? ଆମେ ଏଯାଏ ଶୋଇଛୁ । ଯା'ଙ୍କର ଚିନ୍ତା
ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । (ଉଠାଇବାକୁ ଯିବାବେଳେ ମହେଶ୍ବର ଉଠି
ଆସନ୍ତି ।)

ମହେଶ୍ବର : ରାତିଯାକ ତ ନିଦ ହେଲାନି ଏଇ ଭୋରୁଭୋରୁ ଟିକିଏ ଆଖି ଲାଗିଗଲା,
ଉଠେଇ ଦଉନା ।

ସାବିତ୍ରୀ : ମୋତେ ତ ନିଦ ଘାରିଗଲା । ନାଜିଁ ବେଶି ଡେରିହେଇନି, କ'ଣ
ଯିବ ନା ନାହିଁ ?

ମହେଶ୍ବର : ନାଜିଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିଛି ମାନେ ଯିବି ପଛେ ପାପ ହେବ ହେବ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ବାସ୍, ମନକୁ ଦୃଢ଼କରି ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ଝୁଲିଯାଅ, କିଏ ପଢ଼ିଲେ
କିଛି କହିବନି ।

ମହେଶ୍ବର : ମଲା ଏଗୁଡ଼ା କ'ଣ କହିବା କଥା ? ଆଜ୍ଞା ସାବିତ୍ରୀ ଆମେ ଯାହା
କରିବାକୁ ଯାଉଛେ ଠିକ୍ ତ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ତମେ ଆହୁରି ଭାବୁଛ ? ସହିବାର ଗୋଟେ ସୀମା ଥାଏ ।
ହେତୁମାତ୍ସର ହେଲେ ବୋଲି ଯାହା ତାହା କହିଯିବେ ?

ମହେଶ୍ୱର : ସେଇ ତ କଥା । ମାତ୍ର ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ୀ ପାଇଁ ସେ କ'ଣ ନ କହିଲେ ?
ନା ଆଉ ନୁହେଁ, ମୁଁ ଆସେ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ଏମିତି ପଲେଇବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ ଉଦରଟା ନ ହେଲେ ଦିଅ ।
(ଏହି ସମୟରେ ବାହାର କବାଟ ଶବ୍ଦ ହୁଏ ।)

ସାବିତ୍ରୀ : କିଏ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଏତେ ସକାଳୁ କିଏ ଆସିଲା ?
(କବାଟ ଖୋଲନ୍ତି, ପିଣ୍ଡଳ ହାତରେ ପଶିଆସେ ଅର୍ଜୁନ, ମହେଶ୍ୱର,
ସାବିତ୍ରୀ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ନାହିଁ ଆପଣମାନେ ତମେ ଅର୍ଜୁନ ।

ଅର୍ଜୁନ : ମୋତେ ଚିହ୍ନିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ?

ମହେଶ୍ୱର : ଏ....ଏ... ହଁ, ତମେମାନେ ତୁ ପରା ଆମ ଅର୍ଜୁନ ? ମୁଁ ଏଇନେ
ତୋରି ମାନେ ତମ ପାଖକୁ ଯାଉଥିଲି ।

ଅର୍ଜୁନ : ମୋ ପାଖକୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ, ନୁହେଁ ସାବିତ୍ରୀ ?

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ, ହଁରେ ପୁଅ । ଆମର ଆଉ କିଏ ଭରସା ଅଛି । ତେଣୁ କାଲି
ରାତିରେ ଠିକଣା ଗଲୁ । ଆମକୁ ଏବେଲେ ଆଉ ତୋ ଛଡ଼ା କିଏ
ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ? ସେଇଲାଗି ତମ ସାର୍ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ତୋ ଠିକି
ବାହାରିଛନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆଉ ଠିକ୍ ସମୟରେ ତ ତୁ ପହଞ୍ଚିଗଲୁ ।

ଅର୍ଜୁନ : ନାହିଁ ମୋର ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟେ ଜରୁରି କାମ ପଡ଼ିଲା ଯେ
ମୁଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବାଧ୍ୟହେଲି ଆସିବାକୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ତୋ ପାଖରେ ମୋ କାମ ଆଉ ମୋ ପାଖରେ ତୋ
କାମ ପୁଣି ଏକା ସମୟରେ ? ଧନ୍ୟ କହିବ ଭଗବାନଙ୍କୁ । ଠିକ୍
ଅଛି ଆ, ବସିବା କଥା ହେବା ।

ଅର୍ଜୁନ : ନାହିଁ ସାର୍ ବସିବାକୁ ମୋ ପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆସିଛି
ଯେତେଶୀଘ୍ର ପାରେ ମୋ କଥା ସାରିବି ଆଉ ଯିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ହେଲା । କାମ ତ ସାରିବା, ଦିନଯାକ ପଡ଼ିଛି । ଇଏତ ମାତ୍ର
ସକାଳ ହେଲା । ଆ - ସାବିତ୍ରୀ ଝ' ଟିକେ କର ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ କରୁଛି । ତମେ ବସ ମୁଁ ଆଶୁଛି ।

ଅର୍ଜୁନ : ନାହିଁ ନାହିଁ ମୋର ଝ' ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ । ମୁଁ ବେଶିସମୟ
ରହିପାରିବିନି । ମୋର ଜେର କାମ ସାର୍ । ମୁଁ ଝଲିଯିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ହେଲା । ତମ କଥା ମୋତେ କହିବ । ମୋ କଥା ତୋତେ
କହିବି । ଏଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଭିତରେ ଝ' କପେ ପିଇ ହବନି ? ଯାଅ
ଯାଅ ସାବିତ୍ରୀ ଯାଅ ।

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ହଁ ଏଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆଶୁଛି । (ଯାଆନ୍ତି)

ମହେଶ୍ୱର : ଆ ଆ ବାପ ବସ୍ । କହ କ'ଣ କଥା । ମୋ ପାଖରେ ତୋର ଆଉ
କି କଥା ରହିଲା ?

ଅର୍ଜୁନ : ନାହିଁ ନାହିଁ ମୋର ସେମିତି କିଛି ନାହିଁ । ଖାଲି ପଦୁଟିଏ କଥା ।
ଶେଷରେ କହିଦେଇଯିବି ଆଗ ଆପଣ କୁହନ୍ତୁ ମୋ ପାଖରେ
ଆପଣଙ୍କର କି କଥା ଥିଲା ?

ମହେଶ୍ୱର : ମୋ କଥାଟା ବାପା ଭାରି ଜରୁରି କଥା । ଆଉ ଗୁପ୍ତ ବି । ତୋ
କଥାଟା କ'ଣ ଆଗ କହିଲୁ ତା' ପରେ ମୋ କଥା କହିବି ।

ଅର୍ଜୁନ : ମୋ କଥାଟା ବି ଭାରି ଜରୁରି ଯେ, ହେଲେ ଆପଣ ଆଗ କହିସାରନ୍ତୁ,
ତା' ପରେ ମୁଁ କହିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ମୋର ବାପା କଥା ଭାରି ଛୋଟିଆ ।

ଅର୍ଜୁନ : ଛୋଟିଆ କଥା ?

ମହେଶ୍ୱର : (ଏଣେତେଣେ ଚାହିଁ, କବାଟ ବନ୍ଦ କରନ୍ତି) ହେଲେ ବାପା ଭାରି ଗୋପନ, କେହି ଯେମିତି ନ ଜାଣନ୍ତି ।

ଅର୍ଜୁନ : ଭୟ କରନ୍ତୁନି କେହି ଜାଣିବେନି । କୁହନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : (ହାତବ୍ୟାଗ୍ରତେ ଖୋଲି) ଘର ବାହାର ଗୋଟେଇ ଗୋଟେଇ ଏତକ, ଏଇମାତ୍ର ବାରହଜାର ତିନିଶ ଟଙ୍କା ପାଇଲି ।

ଅର୍ଜୁନ : ଟଙ୍କା କ'ଣ ହେବ ?

ମହେଶ୍ୱର : ନାହିଁ ନାହିଁ ଯେତେହେଲେ ତୋର ଏଟା ପ୍ରଫେସନ୍ । ଏଇ କାମ କରି ଯେତେ ପୋଷ୍ଟୁଛି । ହେଲା ତୋ ମାଷ୍ଟର ବୋଲି ବିନା ପଇସାରେ... ନା, କିଛି କମ୍ପ୍ୟୁଟରେ ନ ହେଲେ -

ଅର୍ଜୁନ : କାମ କ'ଣ କୁହନ୍ତୁ, ଟଙ୍କା ଥାଉ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲା, ଟଙ୍କାଟା ଥାଉ । କିନ୍ତୁ ନ ନେଲେ ମୋ ମନ କଷ୍ଟହେବ ।

ଅର୍ଜୁନ : ହଉ ହଉ କ'ଣ ପାଇଁ କୁହନ୍ତୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଏଇ ଆମ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟ.... ମାନେ ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର୍ ।

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ କ'ଣ ହେଲା ?

ମହେଶ୍ୱର : ନିହାତି ଜଣେ ଅତ୍ୟାତ୍ମୀ ବାଜେଲୋକ ।

ଅର୍ଜୁନ : ଆପଣ କ'ଣ ଏବେ ଜାଣିଲେ ? ସେ ପ୍ରଥମରୁ ସେଇଆ ।

ମହେଶ୍ୱର : ବାସ୍, ତମେ ତ ଜାଣିଛ । ମୁଁ ଆଉ ଅଧିକ କ'ଣ କହିବି ?

ଅର୍ଜୁନ : ହେଲା ସେଇଠୁ ?

ମହେଶ୍ୱର : କାଲି ଆସି ମୋତେ ଯାହାତା ଗାଳି ଦେଲେ । ମୋ ଘରେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସାମ୍ବାନାରେ, ରକ୍ତମାଂସର ଦିହ ଧରି କେତେ ସହିବ କହିଲୁ ? ହଁ, ଦିନଅଧେ ହୋଇଛି ନ ହେଲେ ଆଖିରୁକି ଦିଅନ୍ତି । କାହିଁ କେଉଁ

କାଳରୁ । ତମେସବୁ ପଢ଼ିବା ଦିନରୁ ସେ ହେଡ଼ମାଷର । ମାରିମାରି
ସ୍କୁଲଟାକୁ ଖୋଳ କରିସାରିଲେଣି । ତେଣୁ ମୁଁ ଭାବିଲି, ସେ ଗଲେ
ତାଙ୍କ ପରେ ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷର ହୁଅନ୍ତି । ସେ ରିଟାୟାର୍ଡ଼ କରିବାକୁ
ଆହୁରି ଦୁଇବର୍ଷ । ଯୈର୍ଯ୍ୟ ରହୁନି । ତେଣୁ ଆଜି ପ୍ରିରକଳି ଯାଉପଛେ
କିଛି ଟଙ୍କା ।

ଅର୍ଜୁନ : ତ୍ରିଲୋଚନ ତ୍ରିପାଠୀ ମରୁ ଏବଂ ମୁଁ ତାକୁ ମାରିବି ।

ମହେଶ୍ୱର : ବାସ୍ ସେତିକି କରିଦେଲେ ମୋ ଇନ୍ତଜ୍ ତ ବଞ୍ଚିବ । ଆଉ ମୋର
ସବୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ବି ହୋଇଯିବ । ନା ମୁଁ ଖାଲି କରିବାକୁ
କହୁନି । ଯାହା ପାରିବି ଦେବି ।

ଅର୍ଜୁନ : ମୁଁ ତ ସାର ସେହି କେଶ୍ ନେଇ ଆସିଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ସେହି କେଶ୍ ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ, ବିଭୂତି ସାର ପଠେଇଛନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ବିଭୂତି ସାର ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ ଆପଣ ସାର ଟିକିଏ ଡେରି କରିଦେଲେ । ଆପଣଙ୍କ ଆଗରୁ
ବିଭୂତି ସାର ମୋତେ କଣ୍ଠାକୁ କରିନେଇଛନ୍ତି ।

ମହେଶ୍ୱର : ବିଭୂତି ସାର ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ ତାଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ହେଡ଼ମାଷର ହେବାର ବାସନା ଜାଗ୍ରତ
ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଗତକାଳି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତିରିଶହଜାର ଟଙ୍କା ଧରି
ମୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ମୁଁ ଆଉ କ'ଣ କରିବି ? ସାର
ଯେତେବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ଅମାନ୍ୟ କରିପାରିଲିନି - ନେଇଗଲି ତିରିଶ
ହଜାର ।

ମହେଶ୍ୱର : ତା'ପରେ ?

ଅର୍ଜୁନ : ଏଇ ସଂଗେ ସଂଗେ ତ୍ରିଲୋଚନ ସାରକୁ ଗୁଳିକରି ଫେରୁଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ମାନେ ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର...

ଅର୍ଜୁନ : Died already died.

ମହେଶ୍ୱର : ଅର୍ଜୁନ ? ତୁ... ସତ କହୁଛୁ ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ ମଣିଷ ମାରିଲି ବୋଲି କ'ଣ ମିଛ କହିବି ? ଏଇ just ଅଧଘଣ୍ଟା
ଆଗରୁ ସାର କବାଟ ଖୋଲି ସୂର୍ଯ୍ୟନମସ୍କାର କରୁଥିଲେ, ସିଧା ବାହାରୁ
ଥାଇ ଗୁଳିକଲି, ବାସ୍ ଶେଷ ।

ମହେଶ୍ୱର : ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର.... ହାୟ.... କିନ୍ତୁ ଯା' ଦ୍ୱାରା ବିଭୂତିର କି ଲାଭ
ହେବ ? ସେତ third teacher.

ଅର୍ଜୁନ : ସେଇଥିପାଇଁ ତ ସାର ଏଠି ଆସିଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ଏଠି... ? ଏଠି କ'ଣ ଅଛି ?

ଅର୍ଜୁନ : ସେକେଣ୍ଡ teacher.

ମହେଶ୍ୱର : ସେକେଣ୍ଡ teacher.

ଅର୍ଜୁନ : ପ୍ରଥମେ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ତ୍ରିଲୋଚନ ସାର ତାଙ୍କ ପରେ...

ମହେଶ୍ୱର : ସେକେଣ୍ଡ teacher ମୁଁ ।

ଅର୍ଜୁନ : ଆପଣଙ୍କ ପରେ ଯାଇ ବିଭୂତି ସାର - ଆପଣ ରହିଲେ ସେ କେମିତି
ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ହେବେ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛି ।

ମହେଶ୍ୱର : ତା' ମାନେ... ତୁ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଆସିଛୁ ?

ଅର୍ଜୁନ : ହଁ ସାର (ଗୁଳିକରେ ଡିନି ରାଉଣ୍ଡ । ଆଲୋକ ଲିଭିଯାଏ । ବିଛଣାରେ
ରକ୍ତର ତଳୁ ଚିକ୍କାକରି ଉଠି ମହେଶ୍ୱର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ)

ମହେଶ୍ୱର : ନା (ଦୌଡ଼ି ଆସନ୍ତି ଭିତରୁ ସାବିତ୍ରୀ)

ସାବିତ୍ରୀ : କ'ଣ ହେଲା ?

ମହେଶ୍ୱର : (ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତି, ଧକ୍କାପକ୍ତ ହେଉଥାନ୍ତି) ନା, ନା ଗୋଟେ ଭୟଙ୍କର
ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି ।

.....
ଅଗାଧ ଅର୍ଜୁନ • ୬୫

ସାବିତ୍ରୀ : ସ୍ବପ୍ନ ! ଦିନ ଆସି ଓଟା ବାଜିଲାଣି ତମେ ଆହୁରି ଶୋଇଶୋଇ ସ୍ବପ୍ନ
ଦେଖୁଛ ?

ମହେଶ୍ବର : ଏଁ ସାତଟା ବାଜିଲାଣି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ତୁଳିରେ ଝ' ଫୁଟି ଫୁଟି ମଲାଣି ।

ମହେଶ୍ବର : ତା' ହେଲେ ଗିଲାସେ ନେଇଆସ । (କବାଟରେ ଶବ୍ଦ ହୁଏ)

ସାବିତ୍ରୀ : ସକାଳୁ କିଏ ଆସିଲାଣି ?

ମହେଶ୍ବର : ଦେଖ କିଏ ଡାକୁଛି । ମୁଁ ଟିକିଏ ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇଆସେ । (ଯାଆନ୍ତି)
(ସାବିତ୍ରୀ ଯାଆନ୍ତି କବାଟ ଖୋଲନ୍ତି, ଆସନ୍ତି ତ୍ରିଲୋଚନ)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ବର ବାବୁ ନାହାନ୍ତି କି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ହଁ ଅଛନ୍ତି । ଆସନ୍ତୁ - ବସନ୍ତ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଦଉଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : (ବସନ୍ତି, ସାବିତ୍ରୀ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି, ଆସନ୍ତି ମହେଶ୍ବର)

ମହେଶ୍ବର : ସାର୍ ନମସ୍କାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ନୁହେଁ । ଏତେସକାଳୁ ମୁଁ କାହିଁକି ଆସିଲି ?

ମହେଶ୍ବର : ନାହିଁ ସାର୍ । ବଡ଼ଲୋକକୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ କି ସ୍ବର୍ଗକୁ ନିଶ୍ଚିଣ୍ଟା ନାହିଁ ।
ଆପଣ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର ଆପଣଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଜଣା ଆପଣ
ସେତେବେଳେ ତାହା କରିପାରିବେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କୁହନ୍ତୁ ମହେଶ୍ବର ବାବୁ କୁହନ୍ତୁ ମନଜଣା କୁହନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆଜି କେବଳ
ଶୁଣିବାକୁ ଆସିଛି । ଆପଣଙ୍କର ଯେତେଯାହା କହିବାର ଅଛି କହିଯାନ୍ତୁ
ମୁଁ ତିଳେହେଲେ ଆପଣ କରିବିନି ।

ମହେଶ୍ବର : ମାନେ ? ଆପଣ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଗତକାଲି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଡେରକଥା କହିଯାଇଛି । ଗୋଟି ଶାଢ଼ୀ
ପାଇଁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ମାନ ଇଜ୍ଜତକୁ ପଦାରେ ପକେଇ ଦେଇଛି ।
ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ କହିଦେଇ ମୁଁ ରାତିଯାକ ଶୋଇପାରିନି । ଆଜି

ଯଦି ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷର ହୋଇଥାଏ କାହା ପରିଶ୍ରମର ଫଳକୁ ନେଇ
ମୋର ବାସ୍ତିକତା ? ଆଉ ଯିଏ ଜୀବନସାରା ମୋ ଆଜ୍ଞାକୁ ହାତଯୋଡ଼ି
ମୋତେ ଉଚ୍ଚାସନରେ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଝଲିଆସିଲା - ମୁଁ ଆଜି କ'ଣ
କଲି ତା'ରି ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ତାକୁ ଅସମ୍ମାନ କଲି ।

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ସାର୍ ଆପଣ ତ ହେଡ଼ମାଷର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ମାର ଗୁଳି ସେ ହେଡ଼ମାଷରକୁ । ସ୍କୁଲରେ ମୁଁ ହେଡ଼ମାଷର
ହୋଇପାରେ । ଏଠି ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ମୁଁ
କିଏ ? ମୋର ଆପଣଙ୍କୁ କହିବାର କି ଅଧିକାର ଅଛି ? ଏହିକଥା
ଭାବି ଭାବି ମୁଁ ରାତିରେ ଶୋଇପାରିଲି ନାହିଁ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ।
କେମିତି ରାତି ପାହିବ ଆପଣଙ୍କ ହାତ ଧରିବି(ହାତ ଧରିନିଅନ୍ତି)
ମୋତେ ବଡ଼ଭାଇ ହିସାବରେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବେନି ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଇଏ କ'ଣ ସ୍ୱାର । ଏ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଯେତେହେଲେ ଆପଣ...

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା, ଆଜିଠୁ ମୋତେ ସେ ହେଡ଼ମାଷର ଖୋଲ ଭିତରେ
ପୁରେଇବେନି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ବଡ଼ଭାଇ ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଉ ହେଲା ସାର୍ ବସନ୍ତ (ସାବିତ୍ରୀ ଝ' ନେଇ ଆସନ୍ତି, ଝ' ଦିଅନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆପଣ ମୋ ଭଳି ଜଣେ ନିଷ୍ଠୁର, ନିର୍ମମ, ନୃଶଂସ, ଅବିବେକୀକୁ
ଝ' ଦେଇପାରୁଛନ୍ତି ?

ସାବିତ୍ରୀ : ଏବେ ପରା କହିଲେ ଆପଣ ଆମର ବଡ଼ଭାଇ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ସାବିତ୍ରୀ(ଝ' ନେଇ)

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ସାର୍ ମୋତେ ବି ସାନଭାଇ ଭାବରେ କ୍ଷମା କରିଦେବେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମୋର ଗୋଟେ ଛୋଟ ଅନୁରୋଧ ରଖିବେତ ?

ମହେଶ୍ୱର : ଅନୁରୋଧ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ସାର୍ ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆଦେଶ ? ନା ସେ ଭୁଲ୍ ଆଉ କରିବିନି । କୁହନ୍ତୁ ମୋ କଥା
ରଖିବେତ ?

ସାବିତ୍ରୀ : କୁହନ୍ତୁ ସାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : (ବେଗ ଭିତରୁ ଶାଢ଼ୀଟା କାଢ଼ି) ଯେଉଁ ଶାଢ଼ୀ ପାଇଁ ଏତେକଥା
କହିଗଲି ସେହି ଶାଢ଼ୀ ପାଇଁ ମୁଁ ଆଉ ଏକ ଶାଢ଼ୀ କିଣି ଆଣିଛି
ରଖିବେନି ?

ଉତ୍ତମେ : ସାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବଡ଼ଭାଇର ଏଇ ଛୋଟ ଉପହାର ।

ମହେଶ୍ୱର : ସାର । ସାବିତ୍ରୀ.... !

ସାବିତ୍ରୀ : ଉପହାରକୁ ମୁଁ କ'ଣ....

ତ୍ରିଲୋଚନ : ବାସ୍ ମୁଁ ଏବେ ମୁକ୍ତ । ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ଖଲିରୁ ସ୍କୁଲଆଡ଼େ ଯିବା ।
(ଏହି ସମୟରେ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଆସନ୍ତି ବିଭୂତି ବାବୁ)

ବିଭୂତି : ମହାନ୍ତି ସାର, ମହାନ୍ତି ସାର ।

ଉତ୍ତମେ : ଆରେ ବିଭୂତି ବାବୁ ଯେ ।

ବିଭୂତି : ନମସ୍କାର ସାର ଆପଣ ବି । ଯାହାହେଉ ଏକ ଜାଗାରେ ଦେଖା
ହୋଇଗଲା, ନ ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : କାହିଁକି କ'ଣ ହେଲା କି ?

ବିଭୂତି : ସାର ଅବସ୍ଥା ଏକଦମ୍ ଅସମ୍ଭାଳ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆରେ ଭାଇ ଏମିତି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ? କ'ଣ ହୋଇଛି
କୁହନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ବ୍ୟସ୍ତ ହେବିନି ? କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ମହାନ୍ତି ସାର ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଉ ହେଲା କ'ଣ ହୋଇଛି ?

ବିଭୂତି : ଅର୍ଜୁନ ପାଗଳକ ଭଳି ପିଣ୍ଡଳ ଧରି ମହାନ୍ତିସାରଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛି ।

ଉତ୍ତମେ : କାହିଁକି ?

ବିଭୂତି : କେମିତି ଜାଣିବେ ? ସେଦିନ ଯୋଗୁଁ ଚାପୁଡ଼ାଏ ପିଟିଦେଲେ ତା' ମୁଣ୍ଡ ତ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି ସେଇଦିନଠୁ ଯେ ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲା, କାଲି ରାତିରେ ଫେରିଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ସେ ମହେଶ୍ୱର ସାରକୁ ଖୋଜୁଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ସାରକୁ ଖୋଜୁଛି ? ତା'ହେଲେ ତ ବଡ଼ ଡେଞ୍ଜର କଥା ।

ବିଭୂତି : ହଁ, ପରା ହାତରେ ପିଣ୍ଡଳ ଧରି ଅର୍ଜୁନ ଭଳିଆ ପିଲା କାହିଁକି ଖୋଜୁଛି ?

ମହେଶ୍ୱର : ହେଲେ ମୁଁ ତ ତା'ର କିଛି କରିନି ।

ବିଭୂତି : କିଛି କରି ନାହାନ୍ତି । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ତାକୁ ଯୋଉ ଶକ୍ତ ଚାପଡ଼ା ମାରିଲେ, ତାକୁ ବାଧୁ ନ ଥିବ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ହଁ, ଆପଣ ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ତାକୁ ମାରିବା ଉଚିତ ନଥିଲା ।

ମହେଶ୍ୱର : କ'ଣ କରିବି ମାରିତ ଦେଇଛି । ତା' ମଦ ପିଇବା ଦେଖୁ ମୋ ଦେହ କ'ଣ ହୋଇଗଲା ଉଠେଇଦେଲି ହାତ ।

ବିଭୂତି : କ'ଣ ଆଉ କରିହେବ କହିଲେ । ଅର୍ଜୁନ ମହାପାତ୍ର ଭଳିଆ ଦୁର୍ଦ୍ଦାତ ଛାତ୍ର ହାତରୁ ବଞ୍ଚିବା କ'ଣ ସହଜ ?

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ସହଜ ହେଉ କି କଷ୍ଟ ହେଉ ବଞ୍ଚିବାକୁ ତ ହେବ ।

ମହେଶ୍ୱର : ସେ କ'ଣ ମୋତେ ମାରିଦେବ ?

ବିଭୂତି : ମାରିବାଟା ତା' ଆଗରେ କି ବିଚିତ୍ର ? ତେଣୁ ମୋ କଥା ମାନନ୍ତୁ ଆପଣ ଯେତେଶୀଘ୍ର ପାରନ୍ତି ଏଠୁ ପଳାନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ପଳେଇବି ? ଘରଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ପଳେଇବି ?

ବିଭୂତି : ଲୁଚି ଯାନ୍ତୁ ସେ ଥଣ୍ଡାହେଲେ ଫେରିବେ ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଗୋଟେ କାମ କରନ୍ତୁ, ମୋ ଝିଅ ଘରକୁ ପଳାନ୍ତୁ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆପଣଙ୍କ ଝିଅଘରକୁ ?

ଉତ୍ତମେ : ହଁ(ଧଡ଼କିନା ପିଣ୍ଡଳ ଧରି ପଶିଆସେ ଅର୍ଜୁନ । ସମସ୍ତେ ତଟସ୍ଥ,
ତ୍ରିଲୋଚନ ଓ ବିଭୂତି ଡରିଯାନ୍ତି)

ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ଆରେ ବାପା ଅର୍ଜୁନ, ତୁ ସେଦିନ କିଛି ଖରାପ ଭାବିଲୁ କି ?
ମହେଶ୍ୱର ସାର୍ ତ, ଭୁଲରେ ତାଙ୍କ ହାତ ଉଠିଯାଇଥିଲା ।

ବିଭୂତି : ହଁରେ ବାପା, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡେଇଁ ବୁଝେଇ ଦେଇଛି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମୁଁ ପରା ତାଙ୍କୁ ଡେଇଁ ଗାଳିଦେଲିଣି ।

ବିଭୂତି : ତୁ ଆଉ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁନା ଆଉ ସେ ଭୁଲ କରିବେନି ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ମହେଶ୍ୱର ବାବୁ ଖବରଦାର । ଆପଣ ଏମିତି ପିଟିବେନି ।

(ଅର୍ଜୁନ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ପିଣ୍ଡଳ ଉଠେଇ ଆଗରୁ ଥାଏ ।)

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ମୁଁ ଚୋତେ ପିଟିଲି । ତୁ ମୋ ସାମ୍ନାରେ ମଦ ପିଇଲୁ । ଜଣେ
ଛାତ୍ର ତା' ଶିକ୍ଷକ ସାମ୍ନାରେ ମଦ ପିଇବ ସେ ରୁପ୍ ରହିବ ? ଜଣେ
ଛାତ୍ର ତା' ଶିକ୍ଷକ ସାମ୍ନାରେ ମଣିଷ ମାରିବ ସେ ରୁପ୍ ରହିବ ?
ଜଣେ ଛାତ୍ର ତା' ଶିକ୍ଷକ ସାମ୍ନାରେ ଅସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ
ଶିକ୍ଷକ ରୁପ୍ ରହିବ ? ରୁପ୍ ହୋଇ ରହିପାରିବ ?

ଅର୍ଜୁନ : ସେଦିନ କାହିଁକି ରୁପ୍ ହୋଇ ରହିଥିଲେ, ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ ଗୋପାଳ
ସାହୁର ପିଣ୍ଡଳ ଚୋରେଇ ନେଇଥିଲି ?

ମହେଶ୍ୱର : ନା, ସେଦିନ ବି ଏ ହାତ ଉଠିଥିଲା, ପିଟିଥିଲା, ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲା ।

ଅର୍ଜୁନ : (ତ୍ରିଲୋଚନଙ୍କ ହାତ ଧରି) କିନ୍ତୁ ଏ ହାତ ? ଏ ହାତ ପଇସା ଦେଇ
ଆଉଏକ ପିଣ୍ଡଳ କିଣି ମୋ ଘରେ ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମକରି
ମୋତେ ପିଣ୍ଡଳ ଧରେଇ ଥିଲା ।

ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା ନା ମୋର ସେଦିନ ଭୁଲ୍ ହୋଇଥିଲା ।

ଅର୍ଜୁନ : ସେଦିନ କାହିଁକି ରୁପ୍ ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ଯେଉଁଦିନ ବାକ୍ସାଜି ଟଙ୍କା
ଚୋରିକରି ପ୍ରଶ୍ନ କିଣିଥିଲି ।

- ମହେଶ୍ୱର : ନା, ସେଦିନ ବି ଏ ହାତ ଉଠିଥିଲା, ପିଟି ଥିଲା, ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲା ।
- ଅର୍ଜୁନ : (ବିଭୂତିଙ୍କ ହାତଧରି) ଏ ହାତ ? ଏ ହାତ ପ୍ରଶ୍ନ ପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଯୋଗାଇ ଦେଇ ମୋ ବାପାଙ୍କ ବାବୁକୁ ଖାଲି କରିଦେଇଥିଲା ।
- ବିଭୂତି : ମୁଁ ମୁଁ ଭୁଲ୍ କରିଛି ।
- ଅର୍ଜୁନ : ସେଦିନ କାହିଁକି ତୁମ୍ଭ ରହିଥିଲେ ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ କପି କରି ପାଷ୍ଟ ହେଲି ।
- ମହେଶ୍ୱର : ନା, ସେଦିନ ବି ଏ ହାତ ଉଠିଥିଲା, କଲମ ଧରିଥିଲା, ତୋ ଖାତାରେ କପି ରିମାର୍କ ଲେଖୁଥିଲା ।
- ଅର୍ଜୁନ : କିନ୍ତୁ ଏ ହାତ ? ଏ ହାତ କପି ସହିତ ଛୁରାଟିଏ ଧରେଇ ଦେଇ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାରିତ କରିଥିଲା ।
- ବିଭୂତି ଓ ତ୍ରିଲୋଚନ : ନା ନା ଆମର ଭୁଲ୍ ହୋଇଛି ।
- ଅର୍ଜୁନ : ତେଣୁ ଏ ହାତ ପିସ୍ତଲ ଧରି ଭୁଲ୍ କରିଛି ? ମଦ ପିଇ ଭୁଲ୍ କରିଛି ? ନରହତ୍ୟା କରି ଭୁଲ୍ କରିଛି ? ଦିଅନ୍ତୁ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତୁ ।
- ତ୍ରିଲୋଚନ : ହେଲା ବାବା ଆମର ଭୁଲ୍ ହୋଇଛି ।
- ବିଭୂତି : ଆମକୁ ଏଇଥରକ ଛାଡ଼ିଦେ ।
- ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆମେ ପରା ତୋ ଶିକ୍ଷକ ।
- ଅର୍ଜୁନ : (ହସି) ଶିକ୍ଷକ କିଏ ? ଯିଏ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ । ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ମୁଁ ଯାଇଥିଲି ଶିକ୍ଷିତ ହେବି ମଣିଷ ହେବି । ଆପଣ ମୋତେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ? ଶିକ୍ଷିତ କରିଛନ୍ତି ? ମଣିଷ କରିଛନ୍ତି ? ନା ମଣିଷ କରିବାର ବାହାନା ଭିତରେ ନିଜର ପକେଟ ପୁରେଇଛନ୍ତି । ପେଟ ପୁଲେଇଛନ୍ତି । କୋଠା ବାଡ଼େଇଛନ୍ତି । କିଛି ପୁରସ୍କାର ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି ।
- ତ୍ରିଲୋଚନ : ଆରେ ଯେତେହେଲେ ଆମେ ତ ମଣିଷ ।

ଅର୍ଜୁନ : ଭୁଲ, ଆପଣ ମଣିଷ ନୁହଁନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ । ମଣିଷଠୁଁ ତେର ବଡ଼ ।
ମଣିଷ ଗଢ଼ିବା କାରିଗର । ଆପଣଙ୍କ ହାତୁଡ଼ି ସାମାନ୍ୟ ହୁଗୁଳି ଗଲେ
ମୋ ଭଳି ହଜାର ହଜାର ଅମଣିଷ ସୃଷ୍ଟିହେବେ । ଏ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଧ୍ୟାନ
କରିଦେବେ । ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଅର୍ଜୁନ ଜଣେ
ଉତ୍ତମ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ଛାତ୍ର ଭାବରେ ସମଗ୍ର କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରକୁ
ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲା ସେ ଅର୍ଜୁନ ଆଜି ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ, ଅଶାନ୍ତ, ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ।
ସେ ତା'ର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅସଫଳ କଲକ୍ଷିତ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ
ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ସୁଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିବା ପାଇଁ ଆଜି ମୁଁ ଅଶାନ୍ତ । ତା'ର ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତରା
ଗୁରୁଗଣଙ୍କୁ(ମାରିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ମହେଶ୍ୱର ଚାପଡ଼ାଏ ପିଟିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ବଦମାସ୍ ।

ଅର୍ଜୁନ : ସାର ।

ମହେଶ୍ୱର : ହଁ ହଁ ଆଜି ବି ମୁଁ ତୋର ସାର ତୁ ମୋର ଛାତ୍ର । ଛାତ୍ର ଶିକ୍ଷକର
ସଂପର୍କ ଦିନକର ନୁହେଁ, ମାସକର, ବର୍ଷକର ନୁହେଁ, ଜନ୍ମଜନ୍ମର ।

ଅର୍ଜୁନ : ସାର ଆପଣ ଆପଣ ମୋତେ ପିଟିଲେ ।

ମହେଶ୍ୱର : ଆହୁରି ପିଟିବି ଆଜି ବି ଏ ହାତରେ ସେତିକି ଦମ୍ଭ ଅଛି । ସେତିକି
ସାହସ ଅଛି ଆଉ ସେତିକି ଶକ୍ତି ଅଛି । କାରଣ ଏ ହାତ ତୋଠୁଁ
ଲାଞ୍ଚନେଇ ତୋତେ ପ୍ରଶ୍ନ ବିକିନି । ତୋଠୁ ଲାଞ୍ଚ ନେଇ ତୋତେ
କପି ଯୋଗେଇନି, ତୋଠୁ ଲାଞ୍ଚ ତୋ ଖାତାରେ ନୟନ ବଢ଼େଇନି ।
ତେଣୁ ଏ ହାତ ତୋ ଭଳି ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମଣିଷ କରିବ ।
କହ କହ ବଦମାସ୍ ମଣିଷ ମାରିବୁ ? ନରହତ୍ୟା କରିବୁ ? (ପିଟି
ପିଟି ଅଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନର ପିଷ୍ତଲ ଖସିପଡ଼େ । ତ୍ରିଲୋଚନ ଓ ବିଭୂତି ଇନ୍ଦ୍ର
ଆଦି ଅର୍ଜୁନ ନିକଟପଡ଼େ ପ୍ରଣାମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ଦୂରରୁ ଭାସିଆସେ
ଗୁରୁଦେବ ଦୟାକର ଦାନଜନେ...)

- ଯବନିକା -

ଓଡ଼ିଆ ମଂଚ ନାଟକ ପାଇଁ ଯେଉଁ କେତେକଟା ନାଟ୍ୟକାର ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ
 ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନାଟ୍ୟକାର ହେମେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର ଅନ୍ୟତମ ।
 ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟ ଓ ଜୀବନକୁ ମଂଚଉପରେ ଦେଖି ପ୍ରାଂଜଳ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା
 ନିରୀକ୍ଷାକରି ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବାରେ ତାଙ୍କର ଏକନିଷ୍ଠ
 ଉଦ୍ୟମ ବେଶ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ତାଙ୍କ ରଚିତ ଶତାଧିକ ନାଟକ, ଗୀତିନାଟ୍ୟ, ଟେଲିନାଟକ,
 ଟେଲିଫିଲ୍ମ, ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ନାଟ୍ୟଧାରାର ପରିଚୟ ଦିଏ, ଏଥି ପାଇଁ ସେ ବହୁବାର
 ପୁରସ୍କୃତ ଓ ସଂବର୍ଦ୍ଧିତ । ତାଙ୍କ ବହୁଚର୍ଚ୍ଚିତ ନାଟକ 'ଯୁଗ ଚରିତ କୃତାନ୍ତ' ପାଇଁ ସେ ୨୦୦୨
 ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କୃତ । ବହୁ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 'ମାମାଂସା' ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ କୃତ୍ତିତ୍ଵ । ସେ 'ରଂଗମଂଚ' ନାମରେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ଭିତ୍ତିକ ଭିଡିଓ
 ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରକାଶ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ତାଙ୍କର
 ଅନ୍ୟତମ ସଫଳ ନାଟ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ।

